

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1804

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

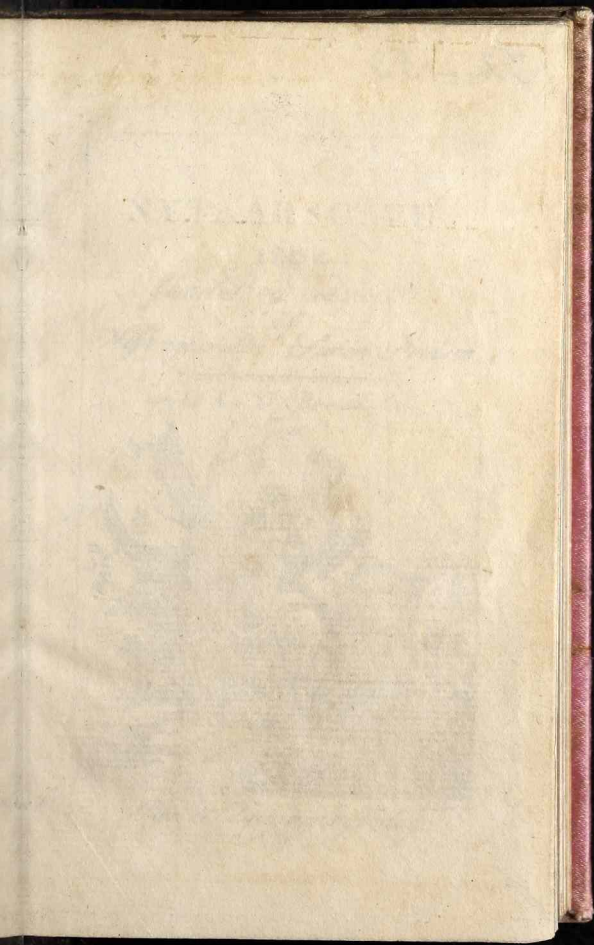
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00314 3

+REX

52. - 53.

NYTAARS GAVE

1804

*Samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen*

trykt hos J. Breinholt.

Paa Udgiverens Forlag. A. Flint sc.

St. Cæciliæ * Sang.

Du, hvis nattelige Haand
Sæl værdig Offerklang de raske Strenges
stemmer,

Dg hvis hengivne Siæl sig græmmer,
Naar Tidernes Omvæltningssaand
End min Indskydelse paalægger Baand;
Naar uindviet Mund tør mine Prækter byde
At underkaste sig den meest forhadte Tvang;
Tør foreskrive Siælens Tale, — Sang,

* En Helgen, som alle Digtere og alle
Sangelskere i Storbritannien med An-
dagt erindre, og hvis Kapel i Edin-
burgh i Skotland er et sandt Tempel.

Det Maal, hvori dens Toner skulle flyde;
 For lære Hierterne, hvorlunde de hvergang
 Sig skulle eller ikke skulle fryde;
 For domme alle dem fra Tølelse og Smag,
 Der høre Dieterdorf med tryllende
 Behag;

Frygt, elskte Datter, frygt kun ikke,
 At flygtig Lyd skal medfødt Sands bestikke.

Naar Konstens Hader sandt hos alle
 Vægt,

Og naar den hele dødelige Slægt
 Bestod i een snart talt og let stemt Klynge,
 Hvem tog til Harpen da? Hvem vovede at
 synge?

Ja, Konsten hader den og seirende Genie,
 Der præker magelig Monotonie;
 Der tor de store Mestres Værd forhaane,
 Om han end egen Ven ei kunde skaane;
 Der for Talentet har kun en smal Gaasevei;
 Og troer, at Siælens Ild kan formes som en
 Dei.

Som Digters Phantasse ei fiender
 Skranke;
 Nu synger Heltedaa, og nu en Wiismands
 Tanker;
 Nu underholder os med Dyres Dialog,
 Nu efterligner Hyrders dede Sprog;
 Som sund Fornuft og Smag Poeten byder,
 At hvor han kan, han sig en Vane byder;
 Som Skiont for ham end i en Orken boer,
 Og naar han Blomster fandt, da ingen
 spørger hvor;
 Som han paa Ornesflugt nu stige skal, nu
 dale,
 Men troe Natur og Liv og Hiertet male:
 Saa og min egen Konst, hvad den udtrykke
 vil,
 Nu Liren og nu Harpen tager til,
 Nu Floitens søde Lyd, nu yndig Strængespil.
 Naar redsom LidenSkab i Siælen raser,
 I fiælne Wisetoner hun ei flaser;

Naar Bænkens snelle Skiften males skal,
 Det ikke seer ved bundet Tonesald;
 Nei løse, lette bør de Bænker være,
 Som Componist og Digter skulde bære.
 En Overdaadighed i Billeder og Lyd,
 Til rette Tid, Forstanden giver Fryd.
 De Under, som en Fryd end al kan giøre,
 Ei smigre blot taknemlig Kienders Øre;
 End Folket hævder det; en Lægmand er det
 fiært,
 At hende kun er Spøg hvad Andre finde
 svært.
 Hvert Mesterskykke, tryllende Aline
 Henrykker med, er skönt, men ogsaa høit
 og lærdt;
 Ei skal vanhellig Hals de Ord paa Gaden
 hvine.
 Ikkun en spillende, ubunden Poesie,
 Ikkun en kônstig dannet Melodie
 For saa uværdig Skjæbne bliver fri.

Ved Misbrug Wisens Værd kan aldrig
falde;

Dens Gude og dens Kraft urokkede vil staae;
Men ikkun Smagdespoter tænke paa,
Hvad ei er Vise, Tias at falde.

De raabe høit paa moderlig Natur,
Som den der kiender ei Cadence og Bravour.
Ei horer Nattergal da til Naturens Rige,
Hvis Trildder er' en Cora's lige;
Almoder bør forskyde Lærken da,
Ehi hendes Strubeleeg er idet Aria.

Da Gud lod yndig Nøst af hvelvet
Bryst frembrude;
Da zittrende Metal han Evne gav at lyde;
Da Mennesket Skovsangers Lærling var,
Dg sig af svage Nør de første Floiter klar;
Da bandt den høieste ei tonende Organer,
Ei Strænges Klang, til faa, til snevre
Baner;

Ei bod han, en Konfdommer lig,
 Det skabende Talent til een Ting knibe sig.
 Med rig Afveppling, yndig blandte Toner,
 Skal alt hvad Nande har, opfylde Jordens
 Zoner.

Han vil, at Sang skal evig være fri,
 Naar den forener kun med Belyd Harmo-
 nie.

Han lagde Sneglen i bort bedre Dre,
 Ei blot vædel Klang, nei sand Musik at
 høre.

Pad Bondens Høretoi, saa raat som glad,
 Til Skrukten gotte sig med daglig Dvad;
 Kun dyrket Sands tilfulde kan fornemme
 En Fryd end als den sødt veiledte Stemme;
 Kun giennem Hrets underfulde Deel
 Har Toner Afgang til en dannet Siæl;
 Kun der den kan Paisiello nyde,
 Kun der den vil ved Mozarts Konst henflyde,
 Kun der den føler Galieris Værd,

Dg maaler upærlig hvor stor en Garti
er;

Der kan den klart om Schulze's Rigdom
demme,

Naar fri af Strophers Baand hans Trylle-
toner strømme.

Det indre Hre kun vil blive vaer,
Du egen, værdig Lyd hver Tanke har.
Det ommere Organ vil derfor hade
En proppet Folkesang, en dyngende Vallade
Hvor blodig Feide, Kamp og Slag,
Dg Elskovs hulde Ord og søde Fævetag,
Dg grusom Hiertesorg, og kildrende Behag,
Dg bittert Had, og Fryd og Gammen,
Dg Kummel Nat, og bliidt oprunden Dag,
I saa og sælles Toner paffes sammen.
Er det Musik, naar kiælen Melodie
Skal sorte, slygge Tæmner male?
Dg naar man horer Elskovs Tirili,
Hvor Ordene om Død og Jammer tale?

Held dig, held dig Italien!
 Udaf dit Skiod man saae den ædle Konst
 fremspire,
 Der vinder Hierterne. Du troe opelsted'
 den;
 Den talte; skum blev Bankesangers Lire.
 Til Bornene eenstonet Vise gif,
 Om modne Tølelser en værdig Tode fik.

Paa Kitornellen alt et øvet Dre kiendte
 Af hvilken Lidenfkap en Heltes Hierte
 brandte;
 Den forberedte alt det vakke Sind
 At høre Bredes Storm og Elfsøvs Bes
 stenvind.

Ja, skal en oprøet Siæl udtrykkes,
 Skal Kiærlighed afmales som den er;
 For Oersang alene sligt kan lykkes.
 Den maler Tølelser; den Farve har til
 hver.

Naar den en Loves Grumhed skildrer, *
 Man bærer alt, thi man ham horer gaae;
 Og naar man seer pragagtig Kriger staae, **
 Til Fatter os de muntre Toner kildrer.

Til dette ædelste Naturens Malerie
 Hun kalder selv mangt hyperligt Genie,
 Udrufter dem med magelose Evner,
 Dem de paa kaadest Haan ved talrig Seier
 hævner.

Endnu engang, min Datter, disses
 Smag
 Vil hødret holde sig til Jordens sidste Dag,
 I Hiertet selv sin Varetægt den finder;
 Medfodte Solesser ei noget Magtsprog bin-
 der

* Fier leon di sdegno acceso.

** Dette sigter nden Eviol til: Il capitano
 Asdrubale.

Til Trældoms Karre; ingen Dodelig
 Paa Smagens Throne skal ustraffet sætte
 sig.

Og naar han byder os, en Gluck, Gres-
 try, Dez aides,

En Gasmann, Dietersdorf, Dalin-
 court, Monsigny,

Skal uden Grund beskyldes for at keede,

Ja, Publicum skal lyve paa sin Glæde,

Da hver fornuftig Mand bekymret spørge
 vil,

Om for Talent og Sands der er en Frihed
 til.

Lode.

St. Jørgen fra Søen.

Naar Jorden ved Midnattens dugfulde
 Bryst

Saa Kille ligger og dier,

Naar Staden hviler fra Jdræt og Lyft

Med dæmpede Livsmelodier,

En grublende Vandrer, Midnattens Ven,

Ved St. Jørgens Søe da sætter sig hen.

Dg da stiger af Søens Solverblaae

En Gestalt i Harnisk og Plade,

Dg brat de vaagnende Fugle slaae

I Lindenes bævende Blade,

Dg alle Blomster end lukke sig op

Dg Vindene vaagne paa Sivens Top.

Det er Sanct Jørgen *, den Helgen saa bold,
 De Christnes vældige Kamppe,
 Som sendtes af Gud, den Ondes Bولد
 I underfuld Seier at dømpe:
 Lindormen sig under hans Spydstage vred,
 Men roelig han giennem Verdenen red.

Thi kneisede her ved Sivkrandsset Bred
 Hans Capel i forrige Dage,
 Men da sank det igien i Volgerne ned
 Med Helgen, Alter og Drage:
 En anden Tidsalder velted' sig om
 Og Hiertet blev viist da Forstanden blev from.

Den Helgen stander paa Volgen der
 Og i dyb Betragtning han skuer
 Vor Trues Spiir, som i Maanens Skieer
 Med Korsset paa Kloden fremsluer,
 Og paa St. Peder og Nicolai end
 I dyb Betragtning stirrer han hen.

* Den personificerede Christendom i sam-
 mes Modsatning mod det onde Princip.

"Der staae eders Templer, saa raaber han ud,
 Men siger, hvor er Eders Guder?
 Ei skulle I dyrke hver jordskabt Gud
 Som rommerke Akerke bebuder,
 Ei skulle I tigge Brød af en Steen
 Og Liv og Karskhed af Dødingens Been.

Men Livet herligt skal brede sig ud
 I Bonnens stille Forklaring,
 Og Himlen skal spuke med hver en Gud
 I Hierternes Aabenbaring,
 Og Guder og Mennecker Haand i Haand
 Skal knytte det saligste Slægtskabsbaand.

Forhærdede Lid! Kun Hierterne kan
 Dette indvaanende Evige ane;
 Imens af Naturen din golde Forstand
 Kun dens truende Gienfærd kan mane,
 Den rundt paa Jorden, blandt Stjernerne
 gaær
 Og alle de herlige Guder nedslaaer.

Fornedrede Tid! Du Lænken rev af,
 Som Jorden til Himlene binder,
 Thi flyder du ei i det Eviges Hav,
 Derfra til en Sump du udrinder,
 Thi strækker endnu kun Ukyld og Savn
 Af Verden bespottet, mod Himlen sin Gavn.

Kun Voge og Gubber med vaklende Fod
 Betræde de hellige Gliser,
 Og Korset, som herligt paa Jorden stod,
 Kun som Rangle og Krykke de priser,
 Ved Altret tigge de Skaansel og Len,
 Hvor er da Gudernes elskede Son?

En Tid der var, da Guddommen brød
 Af Naturens Knop og fremsmitte,
 Sig Sommerfugle i Villiers Skiod,
 I Guddomsfær Menneket hvilte,
 O himmelske Tid! Du lever kun
 Endnu i Profetens og Sangerens Mund!

En Alder der var, da Alt og Eet
 Sig favned' i salig Forening,
 O da havde Hjerterne stedse Ret
 Og Livet var Guddomsforleening,
 Endnu var Mennesket ikke to,
 Og al dets Rigdom ei Drømme og Troe.

Da skilte den saligste Blanding sig ad,
 Det Eene i Alt sig erkjendte,
 Paa Menneskets Pande nu Tanken sad
 Og Love til Hjertet nedsendte,
 Kun Længsel og Minde bleve igjen
 Og loffed' tilbage til Himmelen.

Og ved den fromme, den barnlige Troe
 Fremblomfred' et Trostens Rige,
 Der alle de senere Ønsker boe
 Som Tidens Omkiftelser svige,
 Der gaaer end Guddommen fiernt forbi
 Og Livet modtager i Sværmerie.

Glem aldrig, o Menneske! aldrig glem
 At hige til Troens Rige,
 Thi o det er alt det Skionnes Hiem!
 Kun Gavnet til Himlen tør sige.
 Kald aldrig Hjertets Sandheder Svig,
 Thi kun barnlig Tro kan gjøre dig rig."

Dg raskt igien, som i bristende Jord
 En Tempelpille nedsynker,
 I Soen han daler. I Taageslor
 Naturen sig hyller og ynker.
 Da Guddommen kommer i Solen igien,
 Dog Mennesket ikke erkjender den.

Schack Staffeldt.

Venus, som søger efter Amor.

(Frit efter det Italianiske.)

Jeg, Himlens første Dronning og Gudinde,
 Medstiger, søgende min tabte Son,
 (O Amor, giver Du mig denne Lon!)
 O sig, hvor skal jeg dog den Flygtning finde?
 Som pludselig i Gaar — jeg kan ei vide,
 Om Forsæt, eller Hændelse det var —
 Da paa mit Skjød den Spøgende jeg bar,
 Hans Pile saarede min venstre Side;
 Af Frygt for Straf han Flugten tog,
 Og ei jeg veed, hvorhen han drog.

Med omme Moders ængstelige Hjerte
 Mit hele Rige gjennemfogte jeg,
 Og Martis Sphærer, men jeg fandt ham ej;
 Og dybt nedbojet af min Sorg og Smerte,
 Jeg blandt de Dodelige nu nedstiger
 Til Jorden, thi jeg troer han har den fjer;
 At han sit Væsen ofte driver der,
 Saaledes, i det mindste, Rytet siger.
 Veed nogen, hvor han skjuler sig,
 Han dolge det da ej for mig.

Ej venter jeg, at turde hannem søge
 Hos Pigen, som er blot Letfindighed
 Og flygtig, skjønt jeg ganske nøje veed,
 Om hendes Lokker han vil gjerne spøge,
 Og skundom slagre om paa hendes Kinder;
 At han hos hende ofte banker paa
 For ind at smutte og lidt Indpas faae,
 Men og jeg veed, han der ej Udgang finder.—
 O Nei det haarde, grumme Bryk
 Ej tage kan mod Amors Lyst.

Nej! jeg ham søge vil hos hine fromme
 Og ædle, som med aaben, udstrakt Arm
 Modtage, huse ham i trofast Barm;
 Her haaber jeg paa rette Spoer at komme.
 I sigge mig, hvor er min Søn, den Kjære?
 Hvo blot hans Opholdssted kan nævne mig
 Det allerbedste Kys kan vente sig,
 Og den, som bringer ham, kan vente mere.
 Ja her, ved Styr, jeg sværger paa,
 Mit Lofte klippestøt skal staae.

Men alle tie! Svar vil ingen give!
 Maa skee han, ukjendt midt blandt Eder staaer,
 Maa skee omkring han uden Vinger gaaer,
 Maa skee, for ej opdaget let at blive,
 Han Buen, Raageret og sine Pile
 Og al sin Seiersdragt her lagde ned;
 Men jeg paa ham saa mange Merker veed,
 At jeg skal ikke standse eller hvile,
 For jeg ham saer bestrebet saa,
 At let I ham udfinde maa.

Han gammel er i Trædskhed og i Alder;
 Men af hans Ansigtstræk og Lemmer man
 Ham for et Barn dog holde, agte kan,
 Og aldrig, aldrig, Hvile paa ham falder.
 Nu er han bisk, nu her; Som Barnet spøger
 Han idelig, men Spøgen farlig er;
 Nu er han vred og bister, nu man seer,
 Han, glad og mild, igjen dit Venskab søger.
 Er end hans Kind af Taaren vaad,
 Med Latter ender sig den Graad. —

Hans gule Lokker sig i Krøller boje
 Og Panden skjule lange tatte Haar;
 Men lig Fortuna — hvor den malet staaer —
 Hans Isse kaldet er. Du i hans Dje
 Den rene Kaadhed læse kan, og lige
 Han paa Dig aldrig seer, men skjælende,
 Som Lyben og den bange Hælende;
 Selv naar han smiler, vil den Falske svige.
 Hans Læbe er saa purpurrod,
 Og Kinden luer som en Blod.

Den spæde Tunge laller idel Smiger
 I honningsøde Ord, og, afbrudt, frem
 Den skarpe, fine Stemme fører dem.
 Med hykkelse Venlighed han sig indsniger
 I Hjertet, og sin List med Masken dækker,
 Som fattig Pillegrim, i Ydmyghed
 Erbobig han sit Hoved bøjer ned;
 Og sine Hænder, bedende, oprækker:
 Man ham dog Herberg unde maa,
 Ej uden for ham lade staae! —

Han smutter ind, og strax Du seer ham blive
 Saa usorkammet, skolt, at ene han
 Sig troer berettiget, som Eiermand,
 At fordre, man ham Nøglerne skal give
 Til hvert et Hierte, og flux bort han jager
 Den gamle Eier; Som Tyrannen haard,
 Han, selv Fornuften, svækket, fængslet faaer,
 Ja hvert hans Bud af Despotismen smager.
 Og viser Du ej Lydighed,
 Til Acheron Du sendes ned.

Nu har jeg da beskrevet ham saa nøje
 At let I ham opdage kan og maae;
 Men end I alle, tause, om mig staae,
 I sige, vi paa ham kan ej faae Nie.
 Forblindede! sig Gæst du troer at delge;
 Fra alle Kanter frem han figer dog.
 Saaledes hiin og skjulede en Snog
 I Barmen, men dens Bid ham der forfølge,
 Og med et skarpt og heftigt Skrig,
 Den Arme selv forraadte sig. —

J. C. Hedegaard,
 Krigsraad.

 Elskovs Rige.

O Elskov! du hvis Tryllevalde
 Tilbedes af den hele Jord,
 Din Daarskab, Visdom, Ungdom, Ælde
 Du dine Straalekieder snoer.
 Naturen af dit Smil kun smiler,
 Thi Død og Morke er dit Gavn,
 Og Væsenmyriaden hviler
 Opammet i dit Æterfavn.
 Vel er, o Himmelske! dit Rige
 Ei heelt af denne Verden her,
 Vel tor os Tidens Syner svige
 Og trællebinde vort Begjær,
 Dog seer jeg med indviet Nie
 Den første Moderblomst i dig,

Hvoraf den lave og den høie
 Natur fra først udvikled' sig;
 Og denne Afblooms indre Bøger
 Er Guders dybe Helligdom,
 Og denne Afblooms Rand os qvæger
 Af! Med et Nektardustatom.
 O Elskov, i din indre Sfære
 Er salig Frihed, ingen Lov,
 Der er ei jordisk Guld og Ære,
 Og ingen Nydelse er Kov.
 Der blegner Chalifatets Krone
 Ved Siden af en Krands af Lov;
 Der smuldrer selv Cæsarers Trone
 Og Hemisfæren bort til Stov.
 Det Muld, hvorpaa du Guden sætter,
 Forvandler sig til meer end Guld,
 Den, som du med din Krands omsætter,
 Indlemmes brat i Guders Kuld;
 Og hvor din skionne Verdens Orden
 End giennem denne Verden gaer.

Der Lighed atter deler Jorden,
 Der Selvheds Alter ikke staaer,
 Der sig Dposfressen indvier,
 Der Savnet er olympisk Fryd,
 Og Sielene i Harmonier
 Opløses, som forvandre Lyd.
 Der skride Konger og Hyrdinder
 Med samme Pligt og samme Krav,
 Den samme Myrtekrands ombinder
 Et Scepter og en Hyrdestav.
 Der sukker du, toscanske Svane,
 Ei dybt ved din Madonnas Fod,
 Hun favner dig, skiondt uden Ane
 Og døde Sekler i dit Blod.
 Der blev, i Elskovs Tryllesfære,
 Der denne Haarlok blev til meer
 End Stjernebilledernes Ære,
 Opgangne over Heltes Leer.
 Du skionne Blomst fra Lillas Isse,
 Modtagne, hemmelige Pant,

Som hendes Elsker tør forviisle,
 At ei useet hans Taare randt;
 O du guddommelige Gie,
 Du Intet, som mig gior saa rig,
 At Himmelen og Jorden dreie
 Henrykkede sig rundt om mig:
 En Helligdom du mig skal være,
 Et Vilked' paa mit største Hæld,
 Jeg ved mit Hierte dig skal bære,
 Indfattet i et Guldcapel.
 Min Orden, naar jeg trygler Hæder,
 Min Amulet i Sorg og Nød,
 Min Andefaling, naar jeg træder
 For Dommeren af Gravens Skiod:
 Thi Han, som om sin Elskelige,
 Naturen, ved sit Hierte bær,
 Med venlig Gæderøst skal sige:
 Han elskede og elsket var.

Schack Staffeldt.

 A l a d i n.

 Fabel efter Pfeffel.

Abdallas Pærling, Aladin kaldt ned
 I mørken Lund, og bad høert Godes hulde
 Giver

Om Rigdom. „O min Son, hvad er det
 som Dig driver

til saa formaskelig en Daarlighed?“

Saa raabte Mesteren, der Sonnen hørte.

„Ak,“ svar'de hiin, „det Mulm mit Hierte
 aldrig rørte;

Paa Fattige det Kulde bleven ødt;

Af gjøre vel, det er saa sødt.“

„Ret godt; men gjerne du velgjørende kan
 blive

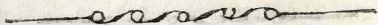
Foruden Guld, med Drift og Virke-Haand,“

Saa sagde Pærvren, „endog den tomme

Haand

Har undertiden nok at give.“

Tode.

E p i g r a m m e r.

(Oversættelse.)

1.

Bryllups-Dilskaaelsen.

Han.

En Tæll jeg ber min Engel aabenbare;
Jeg stundom uden Åarsag skjænde vil.

Hun.

O! Bedste, det har ingen Fare;
Jeg skal dig give Åarsag nok dertil.

2.

To Gange 30 gjør 60.

I Albany en Profeser saae
En Moe paa atten Aar en Kiobmandstone
blive.

Den Vilde noget pønsed' paa;
 „Hun atten, Han alt tredssindsthye!
 Hun burde,“ sagde han, „hun burde før
 To Mand paa tredive sig tage;
 Det ogsaa jo de tredssindsthye gjør,
 Hun faaer der med den gamle Mage.“

Tode.

T r æ f f u g l e n .

Fra kolde Himmel hænge
 De klamme Skyer ned,
 Rundt Lunde, Haver, Enge
 Hensalme af! derved.
 Forbi er Glædens Dage!
 Forbi! forbi! forbi!
 O Brødre! hvi bortdrage,
 Hvorhen bortdrage I?

Hærd dem! de træffe glade

 Bidt over Land og Søe,

Lil Gondens Palmeblade,

 Lil frydret Blomst og Trøe.

Paa Døisten de sig gynge!

 Bed kælten Melodi,

Men af! jeg her maae synge:

 Forbi! forbi! forbi!

O grumme, grumme Jæger!

 Hvad havde jeg dig gjort?

Mit Saar vel aldrig læger,

 Mit Liv jeg sukker bort.

Opblæst og syg jeg sidder

 Bed Naens Pilesti,

O Grumme! alt mit Dvidder

 Er kun: forbi! forbi!

Men du, som hisset støtter
 Dig til den huule Pril,
 Og til min Klage lytter
 Med Vemods matte Smil,
 O snart du mig skal finde
 Fra Sorg og Smerte fri,
 Da lad en Taare rinde
 Og suk: forbi! forbi!

Schack Staffeldt.

S a n g

for

Det Kongelige Livjægerkorps
den 7de Maji 1801.

End, Brodre! end lod ei det Bud,
Hvorefter alle brænde;
Vort Danmarks Fiender Skud paa Skud,
Den visse Død at sende,
Og Kampens store Nieblif
Hen over vore Isler gif.

Til danske Kæmpers Heltmod
Vi blotte Vidner vare,
Af! at vi alt for fierne stod
At dele deres Fare.

O! hvor da hver sig onskte hen
Paa Provesteen og Bagrien.

Dog end oprinde kan vor Dag,
 Endnu kan Danmark kalde:
 Som danske Mænd for gode Sag,
 At seire eller falde.
 Lyd, naar du vil, velkomne Kald!
 Du paa vor Post os finde skal.

O Fædreland! o see da ned
 Til dine Vorn i Slaget!
 Der vi gientage dig den Eed,
 Din Fredrik har modtaget:
 For dig og med din første Son,
 At finde hver en Sare Skion.

Er det Algodheds vise Raad,
 At mere Blod skal fynde;
 Da naae og os den stolte Lod:
 Dans Giender Trods at hvide!
 O da fornøye hver Kampens Dag,
 Erindring om Skiertorsdags Slag.

Rahbek.

Det Venetianske Foraarsgilde *.

Til Zuecca imorgen! fra Celia's Læber
det lyder,

Til Zuecca! enhver frydefuld tager igien.

Vil Du ogsaa vide, hvad dette betyder?
Saa hør da!

Eh! det Fremmede jo stedse tillokkede Dig.
Mellem Bølgen og Skyen, dens Grundvold
i Dybet nedsænket,

Aneiser Poseidons Stad, takkede Steen-
flippe lig,

* I Foraaret tage Venedigs smukke Folk
til en nærliggende Ø, kaldet Zuecca eller
Giudecca, for at spise de første grønne
Erter.

Men den findrige Kunst kun Pragt og Silber
den skienked'

Dg ved dens Marmorfod frandses Natu-
ren sig ei.

Siernt dens travle Kiol afhøffer ceiloniske
Marker,

Medens persiske Naal Liljen med Blom-
ster bestroer,

Dog, o Moder Natur! din friske, dugful-
de Gave

Blomstret og modnes ei midt i Venetias
Pragt.

Derfor, naar Solen paa nye sin stuttede
Bane begynder

Dg ved Adrias Bred Vaaren af Gra-
ven opstaaer,

Haster Poseidons Dyrker fra Scenens dig-
tede Temper

Dg fra Silbernes Dvalm hen til den
nyefødte De,

Under Elskov og Spøg at nyde de søblige
 Perler,
 Som i grønnende Skaf groe paa den
 rankende Væxt.
 Da nu Celia havde udraabt det gientydende
 Løsen,
 Skillede Kredsen sig ad, hver med god
 Morgen gif hiem,
 Ponsed', hvorledes han skulde foraarlige
 Gilde forskionne,
 Og ved Udsærd og Dragt afstokke Fru-
 erne Smil.
 Og da Skyggerne nu i Stadens mæandriske
 Stræder
 (Klipperister man ser skuld: dem give
 til Ravn)
 Smallere bleve og høit fra Buen Middagen
 hersted'
 Og de Syblendes Færd lønnet' med quæ-
 gende Sønn,

Samled' de Kaarede sig hos Gildets Iovgi-
vende Dronning

Dg afdeelte i Par sinkt i Gondolerne
steeg.

Stille skred' Tilboielighed og Balget bes-
stemte,

Ceremoniemester var Amor, thi hvad er
han ei?

Saaledes afdeelt i Grupper, hvor Kunst at
behage gav Fortrin,

Flod det ordnede Tog over den store
Kanal

Ud i det blaanende Hav, hvor hver en
Kind blev opfrisket

Dg ved hvert Aandedrag Livet fordob-
lede sig.

Sikker i Vendingens Kast og let som Lacer-
ten i Bugter,

Smattede hver en Gondol mellem de
Nødende hen,

Til dens smeddede Kam Sueccas Bredde be-
vorte

Og paa den grønnende Jord Grupperne
bandt sig paa nye.

Gavn, o Menneske! Gavn er Glædernes
evige Ungdom,

I Besiddelsens Skiod af! de forælde-
de doe:

Kun Benedigs Indvaaner, af straalende
Marmorvæg blandet,

Hviler saaledes sit Blik seent paa den
grønnende Eng;

Kun Venetias Frue, opvojet blant Guld og
Coraller,

Elsker ei Blomsterne blot, elsker selv vin-
geste Lov.

Da vi nu længe nok os havde fændet ved
Baaren

Under de svulmende Træ'r, hvor med den
stolte Granat

Egenen kappedes om at borde, mens Vin-
 skoppen, langsom
 I sin Udvikling, kun samled' til Hjer-
 ternes Fryd,
 Celiæ Røst os formened' at sankes om dam-
 pende Taffel
 Hvor med Comus i Pagt Gratiers Chor
 sig indfandt.
 Farvelig er Italiens Son, og giennem
 hans Tempe
 Dig en olympisk Giest, Noisomhed usmit-
 tet gaaer,
 Bammelse ei og Bedøvelse hæver hans
 fraadsfende Gridskhed,
 Og paa Bægerets Bund jager han Van-
 vid ei op.
 Spøg og Latter og Elskov, samt Ridderens
 almeene Omhed,
 Vid, Guitarre og Sang skulede Ganer-
 nes Lyst,

Alkun stelden løbrev sig den hastig modnende
de Elsker,

Stelden Evemeeningen sielmst kotted'
bag Gratiens Glor.

Men under Bordet de Godder saa tiænt
veltalende vare,

Som paa et Orgelværk spillede Amor paa
dem.

Mangt et Indtryk sig sneeg saa sagte fra
Guden til Hiertet

Dg i et talende Blik siden sin Ankomst
tilskrev,

Mangen en Hierteforeening ved Naarens
Gilde forsogtes,

Som da Høsten nu kom saligt fuld-
byrdede sig.

Schack Staffeldt.

Kunstnerens Liv.

Første Akt.

Før Solens Dpgang.

Kunstneren ved sit Staffelet. Han har nylig opskillet Billedet af en feed, hæslig, koket, skelende Kone. Ved første Penselstrog holder han inde.

Jeg vil det ei! Jeg kan det ei!
 Fortrukne, affylige Contrafesi!

(sætter Billedet bort):

Fordærve den himmelske Morgen saa!

Da end de fiere Sorger hviler
Gode Kone! Elskede Smaa!

(Eriner til Vinduet)

Aurora! nykræftig til Jorden du iler,
Forynget er alt, selv dette Bryst.
Min Daare tilsmiler dig himmelsk Lyf.

(Han sætter et Billed' i Tegemåskorrelse
af Venus Urania paa Staffelettet).

Gudinde! naar ventligt du til mig seer,
Da med Ungdoms Fryd atter mit Hierte leer.
Himmelske Form! med henrykte Arme
Omfavner min Aand dig med Ungdoms
Varme.

Hvor min Vensel berører dig, er du min,
Du er mig, du er meer end mig, jeg er din!
Elienheds Væld! Jordens Dronning huld!
Og dig skal jeg sælge for usfelt Guld?
Eil en Daare sælge, som kun sig fryder
Med den brogede Stads, som hans Vægge
pryder?

(Han stirrer hen til Kammeret).

Mine Børn! Gudinde! du vil dem husvare.
 Saa gaae da! gaae til de Stores Sale!
 I Contribution du sætter dem,
 Og jeg bærer Bred til min Hytte hjem.
 De besidde dig vel, men eie de dig?
 Nei, Livets Urspring! du boer hos mig.
 Hensunken i din Favn
 Min salige Glæde er uden Navn.

(Man hører et Børn græde i Sidekam-
 meret).

Kunstneren.

O Gode Gud!

Kunstnerens Kone (vaagner).

Alt Dag? Min Mand!
 Er du alt oppe? Slaa Ild, hent Vand!
 Kom det i Riedlen! faae Brændet i Glød!
 At jeg kan faage til Børnet Grod.

Kunstneren

(Kaaer endnu et Dieblis og befragter sit Billed).

Hans ældste Son

(Springer ud af Sengen og løber barbenet ind).

Jeg hjælper dig Saer!

Kunstneren (hensunken)

Skal jeg miste hende!

Drengen.

Hvad?

Kunstneren.

Bring i Kioffenet smaahugget Brænde.

A n d e n A k t.

Kunstneren.

Hvem banker saa stærkt? Luk op Johan!

Drengen.

Det er den tykke Kone med hendes Mand.

Kunstneren.

(Stikker det hæslige Portrait op igien)

Saa maa jeg lade som jeg har malt.

Konen.

Gjør det, det bliver jo godt betalt.

Kunstneren.

Det driver!

(Herren og Fruen træder ind).

Herren.

Vi kommer jo ret tilspas.

Fruen.

Min Sønn har i Nat været bare Fiad.

Konen.

O Fruen er smuk, om de altid var vaagen.

Herren.

Maa man see de Stykker, som staaer i
Krogen?

Kunstneren.

De støver dem til. (tager en Stool) Behager
de Frue.

Herren.

Nu maa de smukt make af al Formue!
Det er ret godt, det gaaer nok an!
Men ligner dog ikke som to Draaber Vand.

Kunstneren (sagte).

Det er og et Fiad, som begejstre kan.

Herren (tager et Malerie frem).
 Er dette Deres eget Portrait?

Kunstneren.
 For ti Aar siden lignede det.

Herren.
 Det ligner endnu.

Fruen.
 (Kaster et flygtigt Blik derpaa).
 Forfærdelig!

Herren.
 Deres Kynker har siden formeret sig.

Konen.
 (Med Torvespanden paa Armen).

Giv mig Penge! jeg maa paa Torvet
 gaar.

Kunstneren.

Jeg har ingen!

Konen.

Derfor kan jeg intet faae.

Kunstneren.

Der!

Herrere.

Deres Maneer er nu større, min Herre!

Kunstneren.

Det ene blier bedre, det andet værre.

Herren.

(Trædende til Staffelettet.)

Saaledes, lidt smallede der ved Væsen.

Og Diet har ikke det fyrige Væsen.

Kunstneren (affides)

Nei Tanden maatte udholde den Plage.

Musa

(Udseet af de andre, træder hen for ham.)

Min Son! begynder du at forsage?
 Hvert Menneske bærer jo paa sit Nag.
 Er hun hæslig, betaler hun dog!
 Og lad du den Karl kun dadle og tale.
 Du har jo Tid dig at husvare.
 Alt Gligt hos dig selv og det Billed glem,
 som springer saa huldt af din Pansel frem.
 Naar man er træt af at grave og ploje,
 Kan Hvilen først tilgavns fornøje.
 Af alt man ofte kan blive saa mæt,
 at man af Livet tilsidst er træt.
 Dig smager Elskov og Brød og Søvnlid
 din Grav,
 og er du ei riig, saa er du brav.

Kunstnerens Apotheose.

Et prægtigt Billedgallerie forestilles. Malerier af alle Skoler hænge i forgyldte Rammer. Adskillige Personer gaae frem og tilbage. Paa den ene Side sidder en Lærling, og er bestieftiget med at copiere et Billede.

Lærlingen.

(I det han skaaer op, lægger han Hallet og Pensel paa Stolen og triner bag ved den.)

Her sidder jeg, Dag ud Dag ind,
 saa heed, saa ængstelig i Sind;
 og maler til, og pensler til,
 og veed knap længer hvad jeg vil.
 Alting er ved Kvadrat anlagt,
 som mig min Lærer snildt har sagt.

Gaa meget som mit Blik formaaer,
 nu i mit Monsters Spor jeg gaaer.
 Og naar jeg da ei meer kan gaae,
 seer man mig som en Fange staae.
 Jeg seer paa Smaat, jeg seer paa Stort,
 som om det med at see var giort.
 Jeg staaer bag Stolen, kold og heed
 med Panden i den klare Sved,
 og dog blier til min store Qual
 Copien ei Original.
 Hvad der er lifligt der og frit,
 er tort og mat og stivt paa mit.
 Hvad yndigt svæver hist og gaaer,
 fordreiet og fortrukken staaer.
 Hvad hisset giennemsigtigt leer,
 her som et Potteskaar man seer.
 Kort sagt, mig spærret er hver Bei,
 Kun til den gode Villie ei.
 Og harmer det mig just nu meere
 da grant jeg mine Mangler seer.

En Mester (triner derhen.)

Min Son! du har ei spildt din Tid,
udfort dit Billede med Flid.

Du seer, hvor sandt jeg siger dig:

Jo meer en Kunstner plager sig,

jo mere sig til Flid han tvinger,

desbedre Værker han frembringer.

Bliv ved den Bane, som du gaaer,

og du skal see, hvad du formaaer.

Eil Maalet sikkert bringer det,

og gior det Vanfælige let;

og usformærkt den rette Aand

da leder snart den vante Haand.

Lærlingen.

Du er for god. De Feil, som jeg

er lobet i, du siger ei.

Mesteren.

Jeg seer kun med en Glæde skion

hvad hidtil du har giort, min Son!

Jeg bed, at frem du selv dig driver,
 at paa een Punkt du aldrig bliver.
 Hvad hist og her du kunde rette,
 vil vi til anden Tid opsætte.

Parlingen.

(Nirer paa Billedet.)

Jeg har ei Noe og ingen faaer,
 for Kunsten jeg tilgavns forstaaer.

En Diletant.

(Træder hen til ham.)

Min Ven! det undrer mig, at ei
 De sig unyttig Gnsiel ender,
 og gaaer hen paa den rette Wei,
 og strax dem til Naturen vender.
 Naturen leder os med Mestres Mesterhaand,
 den aabenbarer alle Manders Aand!
 Hvert Begems Siel ved den at see vilfaae,
 hver Mytthe vi ret ved den forstaae.
 Jeg be'er dem Kiere, følg mit Raad,

hvad hjælper det, bestandig fremmed Daad
 med Angst at copieret faae?
 Bryd ud af denne snevre Muur.
 Natur, min Ven! Natur! Natur!

LærLingen.

Det har tit andre for mig sagt.
 Jeg dristig Haand derpaa har lagt.
 Det var bestandig mig en Fæst,
 og undertiden gif det godt;
 men oftest blev jeg med Protest
 tilbageviist med Skam og Spot.
 Knap oftere jeg sligt tør male,
 det gaaer den meeste Tid forkeert.
 De Blade er for kolossale,
 og deres Skrift heel fælsom abreveert.

Dilettanten. (i det han vender sig)
 Nu seer jeg hvad det stikker i.
 Den gode Ven har ei Genie,

Pærlingen. (Sætter sig)
Der er slet inter giort. Jeg vil
endnu en andengang dertil.

En anden Mester.

(Triner hen til ham, betragter hans Arbeide, og vender sig uden at sige noget.)

Pærlingen.

Gaae ei saa taus, jeg beder dig,
et Ord sig i det mindste mig.
Jeg veed det, du er en forstandig Mand,
Du kan mig lede bedst blandt dem jeg kiender;
fortiener jeg det ei ved hvad jeg kan,
saa dog min gode Villie det fortiener.

Mesteren.

Jeg seer paa hvad du der har malet ned
halv med Beundring og halv med Medlidneth.
Du synes mig til Kunstner født;
har viseligen ingen Tid forødt.
Den dybe Videnskab højt føler du,

med dybe Blik, som sjelden samle,
 den skionne Verdens skionne Træk at samle,
 og den medfødtte Kraft du over nu,
 at den med hurtig Haand kan tydeligt udtryk-
 kes;
 det lykkes dig, og vil end bedre lykkes.
 Men —

Pærlingen.

Dølg mig intet!

Mesteren.

Men du over kun din Haand,
 Du over Blikket, og nu og din Aand!
 Det heldigste Genie saa vidt det neppe bringer,
 at ved Naturen han og ved Instinktet kun
 sig til det Usædvanlige opsvinger.
 Kunst bliver Kunst! Hvo den ei giennemtænker,
 fortæner Kunstnernes navn slet.
 Her gielder Gamlen ei, hvad Godt man Ver-
 den kender,
 det maa man selve først erkende ret.

Carlingen.

Jeg veed det vel, med Blik og Haand
man kan

til gode Mestres, som Naturen gaae;
men glem ei heller Mester, at Forskand
befatter sig med Folk kun, som forskaae.
Det er ei smukt saa for sig selv at vandre,
og ikkun til dig selv indsamler du,
du kunde gavne mange andre.
Hvi gaaer du da saa ene nu?

Mesteren.

Man har det mageligre nu tildags,
end til mit Ord at laane Dre.
Min gamle Vise falder i det Slags,
som saare Gage kun gidder høre.

Carlingen.

O sig mig, dadler du, at jeg med Væ
denskab
mig denne Mand har valgt, at han mig
meest henrykker,

at han min Siel, min hele Siel udtrykker?
 Siig, er det Vinding eller Tab?
 At paa hans Værker sig mit Blik kun
 måtter,
 at hoit jeg ham hen over andre sætter,
 At varmt jeg elsker ham, som var han nær
 hos mig,
 at efter ham min Haand kun over sig.

Mesteren.

Jeg badler ei, han er fortreffelig, Ven!
 Jeg badler ei, du est en Yngling end!
 En Yngling flux maa hæve hoit sin Vinge,
 imellem Kiærlighed og Had sig svinge.
 Han er mangfoldig stor, den Mand du væl-
 ger her,
 Du kan dig længe danne ved hans Værker,
 kun at du snart hvor han har feilet mærker;
 man Kunsten have maa og ikke Monstret
 fier.

Pærlingen.

Jeg saae mig paa hans Billeder, som
sagt,
ei mæt, om jeg besaae dem tidlig, silde.

Mesteren.

Erkiend min Ven alt, hvad han har fuld-
bragt,
og da erkiend, hvad han fuldbringe vilde.
Da først han dig ret gavnlig være kan,
at nyde Andre da, han vil dig ei formene.
Fuldkommenhed ei boer hos nogen enkelt
Mand,
og intet Menneffe har eiet Kunsten ene.

Pærlingen.

Saa sig mig mere, nægt mig ei min Bøn!

Mesteren.

En anden gang, min fiere Son!

Gallerieinspektøren. (kommer)

Nu! denne Dag, det maa man sige,
 kan regnes blandt de lykkelige.
 Et Malerie-i Dag vi faae
 saa herligt, som jeg intet faae.

Mesteren.

Af hvem?

Færlingen.

O sig! Af denne her?

Det ahner mig.

Inspektør.

Af ham det er!

Færlingen.

Saa bli'er mit Haab da'nu fuldfort,
 saa blier mit Nyske da bonhort,
 Hvor er det? Lad mig hurtig gaae.

Inspektør.

De snart det her at see vil faae,
 Saa kosteligt som det er malt,
 Saa dyrt har Prindsen det betalt.

Maleriehandleren. (Kommer)

Nu kan dog Galleriet sige
 at det et Mesterstykke gemmer!
 Nu seer man engang dog en Tyrste uden
 Lige,
 som Kunsten elsker og forfremmer.
 Vi skal nu Salen strax berige.
 Det bringes hld, til Under for enhver.
 Saa længe end jeg var i Live
 jeg eied ingen Skat, som denne her.
 Det smerter mig, den bort at give;
 Det Guld jeg faaer, opveier ei dens Værd.

(Man bringer Venus Uranias Billed ind,
 det sættes paa et Staffelet.)

Her, som det solgtes af den efterladte Stamme,
 her uden Fjernis, uden Kamme!

Her uden Biler og Smigerie!
See hvilken Holding der er i!

(Alle forsamle sig deromkring.)

Første Mester.

Ha hvilken Praxis ei der yttres sig.

Anden Mester.

Hvor giennemtænkt, hvor heelt og stort.

Lærlingen.

Mit Hjerte svulmer hoit i mig!

Diletant.

Det Billed er fortræffligt gjort.

Maleriehandler.

Og i hans skionneste Maneer.

Inspektør.

Den gyldne Ramme strax vi seer,

Kun hurtig hid, spild ingen Tid;

Ché Prindsen kommer strax herhid.

Prindsen.

(kommer og betragter Maleriet.)

Det Billed har en fielden Værd,
modtag hvad de forlanger her.

Cassereren.

(sætter Pungen med Zechinerne paa Bords
det og sukker.)

Maleriehandleren. (til Cassereren)

Dem først ved Bagten prøver jeg.

Cassereren.

Det staaer til dem, men tvivl kun ei.

(Fyrsten staaer for Billedet; de andre i
nogen Afstand. Plafonden aabner sig.
Musa paa en Skye, ledende Kunst-
neren ved Haanden.)

Kunstneren.

Hvorhen, Veninde! bringer du?

M u s a.

Skue ned min Søn, erkiend dig nu
paa Skuepladsen til din Ære.

K u n s t n e r e n.

Jeg føler Trykket kun af Jordens Atmos-
phære.

M u s a.

Skue ifkun ned, det er et Værk af dig,
som alle andre her fordunkler,
og mellem mange Stierner rundt om sig,
som den af første Rang fremfunkler.
See her dit skionne Arbeids Magt,
som lykkeligt med Ild og Wiisdom du
har i dit reneste, dit bedste Nu
opfundet og med trolig Glid fuldbragt.
See! Mesterne selv lære glade!
En sindriig Tyrskke henrykt staaer,
og frydes ved sin Skat, og gaaer,
og kommer atter hid, og kan den ei forlade.

See denne Yngling her, som luer
 i det han paa dit Billed kuer.
 Heit i hans Blik det Onske yttres sig,
 at fast hans Siel forenes maa med dig.
 Saaledes virker stærkt den store Mand
 paa sine Lige, medens Sekler vanke;
 thi hvad en sjelden Mand evl berve kan,
 erhverves ei blot inden Livets Skranke.
 Nej! længe efter Døden er han stor,
 Den Edles Navn ei Tiden dræbte,
 skolt skræber frem hans Daad, hans Kionne
 Ord,
 udødeligt, som Dødelig han skræbte.
 Et evigt Liv jeg derfor kienker dig,
 du Elste, vær udødelig!

Kunstneren.

Jeg seer den store Lykke Zeus i Livet
 mig Dødelige huld har givet,
 og hvad han mig i denne Time kienker;
 og han tilgive mig, om dette Syn mig
 krænker.

Chi som en ung forelsket Mand
 umulig Guderne dog takke kan,
 naar fiernt den Elste, fængset, Kummer
 taaler!

Og kan det blidne vel hans Sind,
 at Solen med det samme Skin
 paa ham saavel som paa den Elste straalet?
 Saaledes maatte stedse jeg undvære.

Hvor kan det fylde vel med Fryd min Hu,
 Veninde! at jeg veed, hvorledes nu
 de mine Værker kobe her og ære?

O havde mangengang jeg til min Lise,
 kun eiet hvad hin Kammes Zirat kostet har,
 med Hustrue og med Barn mig ganske mæt
 at spise,

da nu tilfreds og lykkelig jeg var.

En tier forstandig Ven i stillen Hiem,
 en Tyrste viis som hialp Talentet frem,
 dem fandt jeg ei, hvorhen jeg end mon træde;
 i Klofret fløve Yndere jeg fandt.

Saaledes kiempende mit Liv henrandt,
 selv uden Lærlinger og uden Glæde. —

(Vegende ned paa Lærlingen.)

Dg vil du give denne unge Mand,
 som han fortjener det, hvad nu du mig har
 givet,

da giv ham, mens ham Viin og Elskov glæ-
 de kan,

alt det Nødvendige til Livet.

Han mærke tidlig alt, hvor tier han er for dig,
 naar blideligt og fro hans Dage flyde.

Den Gæde, som nu selv i Himlen drøber mig,
 lad han, som jeg, men mere glad den nyde!

Ohlenflæger.

 P r o l o g

for

det forenede Dramatiske Selskab,

i September 1803.

(Theatret forestiller en Skov, ved den ene Side sidder en omvandrende Mandsperson og læser i en Bog; Fuglene lade sig, efter et lidet Ophold, høre.)

V a n d r e r e n .

End synge Fuglene, end Skovens Top er
grøn;

Naturen i dens Pragt end see vi under
skion.

Men — Tiden tiler hen — der er kun faa
tilbage,

af disse herlige, og skienne Aarets Dage,
 hvor man ved hvert et Skridt indaander
 Liv og Lust,
 og Blomsters Balsom. Duft udsylder spænd-
 te Bryst.

(Et lidet Ophold, hvorefter Suglene slaae
 igien.)

O! snart I tie vil, snart falmer Skovens
 Pragt,
 og Efteraaret sig isorer barste Dragt.
 Snart Biben, Storken, vil sit lange Tog
 begynde,
 og sige os Farvel. Forsvinde vil den Ynde,
 som før fortryllet os, som vi saa gierne nød,
 ved Kildens Raslen og i Floras Blomster-
 Skiod.

(Flora, Pomona, Ceres, den første med en Blomsterkrands, den anden med en Kurv fuld af Frugter, den tredje

ble med et Snippe Ur, lade sig see i
Baggrunden af Theatret.)

Men — hvilket Syn! er det vel sværmerse
Phantasi?

Hvad seer jeg hist? O! det er neppe
Ernyllerie.

Jeg troede, at jeg her omvanket ganske ene,
men med Forundring seer, at jeg er ei alene.
Det er Gudinder, som jeg histet vandre
seer;

de nærme sig. — Det er — de trende Gra-
tier.

Flora.

God Dag, min Ven!

Pomona.

God Dag!

Ceres.

Vor Hilsen du modtag.

I et saa yndigt Bier, paa en saa herlig Dag,
vi vanke om, for Afseed snart at sige,
til alt hvad der er skönt udi Naturens Rige;
til Skovens Lov, til Markens Bier og Fryd,
til Fuglens Sang, til al Naturens Fryd.

Flora.

Snart gulnet Lov fra Træets Grene faldt;
og barste Vinde, de vil ødelægge alt.

Pomona.

Ei kiælne Sanger da fortrylle vil vort Øre,
kun høse Krages Nøst vi skundom faae at
høre.

Gelv Skovens skionne Træer, som ved et
Trykspil,
til Skrækkebilleder sig da forvandle vil.

Vandrerens.

Af Middags: Heden træt, i Skovens stille
Lye,

jeg hørte kun til Kildens sagte Gny;
som ensom Eremit udi hans tause Bolig,
jeg her fordybet sad i Læsning, tryk og
roelig,

og veed ei af et saa uventet Syn for mig.
Hvo er de Skionne, som gjør mig saa lyk-
kelig?

Flora.

Jeg Flora er.

Pomona.

Pomona jeg.

Ceres.

Jeg Ceres er.
Vi Søstre ynede dig, og Godhed for dig
bær.

Thalia, hun hvis Kunst, som du saa hel-
 dig ynder,
 bed os dig hilse laer, og herved dig for-
 kynder,
 til hendes Alter du dig strax forsoier hen,
 at dyrke hendes Kunst; Thalia er din Ven.

Flora.

Men, før vi gaae herfra, du dog en liden
 Gave,
 fra hver af os, skal til en fix Erindring
 have.
 See her en Blomsterkrands.

Pomona.

Og kionne Frugter med.

Ceres.

Og modne Ny til Tegn paa Aarets Frugt-
 barhed.

Flora.

Naar Marken grønnes, kom da hid til os
igien.

Farvel! Du Skovens og Naturens hulde
Ven.

Flora, Pomona, Ceres

(paa cengang.)

Farvel! (De forsvinde hurtig.)

Andreren.

(Efter en liden Pause.)

Farvel! | D snart gaaer Vintrens Dage
hen,

jeg da paa dette Sted vil komme hid
igien.

Imidlertid jeg hos Thalia mig indfinder,

hos hendes Alter froe, saa mangen Time
 svinder;
 ved hendes Tryllespil forkortes Vinteren;
 naar Marken grønnes, vi hos Flora sees
 igien.

(Dækket falder.)

N. H. Weinwich.

L i n a s H o j,
 eller
 Kjerlighed indtil Døden.

Ah! te meæ si partem animæ rapit
 maturior vis, quid moror altera.

H o r.

Denne Fortælling er udarbejdet i Aaret 1798. Da jeg, efterat den var bestemt for Nytaarsgaven, tog den frem for at giennemsee den, fandt jeg saavel i Planen som Indklædningen meget, som jeg onskede at ændre, men — da den saare indskrænkede Tid ikke tillod mig ganske at omarbejde den, søgte jeg at forandre de Steder, som eg mindst troede at kunne bestaae for

Kritikens Demstoel, og haaber for Næsten Overbærelse med et Arbeide, som er mit første Forsøg i denne Digteart.

Tæt ved det yndige Bohlendorff *, hvor hunselig Lyksalighed har reist sit venlige Sæde, hvor daadriig Virksomhed krydres Landlivets skyldlose Glæder, hæver sig en græsklædt Høj i Udkanten af en lille Lund; gamle ærværdige Elmetræer indhylle den i højtidelig Skumring, moesgroete Stene omgive dens Fod. Paa venstre Side af denne Lund stuer man Egeskovens ** ranke Stammer i uafseelig Bidde, og paa højre udbreder den tætte Lindeskov *** sine fjolige Skygger,

* En Gaard med tilliggende Gods, som, paa Grændserne af Svensk-Pommern, tilhører Hr. Kammerherre og Oberst Kardorff.

** *** Das Eichholz og das Lindholz.

der vederbørgende besyttte den modige Vandsdrer mod Solens brændende Straaler. Skjon er den Udsigt, som mellem disse Skovstrækninger perspektivisk aabner sig for det beskuende Øje. I Forgrunden boigende, guldgule Agre, hvis tunge, nedbøjede Ax spaae Overflodigheds Gylde. Længere tilbage Crebels og Rechnitzes solvklare Bolger, som i mæandriske Bugter rulle fremad, for, som det synes, venkabelig at blande deres Strømme, indtil de paa een gang i hundrede blomsterklædte Krumninger ile fra hinanden, og medens den ene forfølger sit Lob mod Sydvest, gjennestrømmer den anden Pommerns signede Egne, hvis taarnende Høje langsomt hæve sig i Baggrunden, bedækkede med mørke Skove, paa

tvende Skovstrækninger i Nærheden af
Böhendorff.

hvis Toppe Aftenrodens Glands endnu hvis-
ler, naar Dæmring allerede hersker i Dale-
ne. Bag ved hiin Lund er en gammel Goe.
Engang var dens Omfang betydelig større,
i sit Skjod gjemmer den Ruderer af vældige
Bygninger, mægtige Levninger af en Borg,
som i Oldtidens Dage fremsteg af Goens
spejklare Glæde. Nu hersker her Eensom-
hed og øde Tausshed, ikkun afbrudt ved Af-
tenvinden, som sorgmodig suser mellem Si-
vene, der omgive dens Bredder.

Rigdom og Vælde og Storhed ere flug-
tige, forgjængelige Skygger. Neppe tæller
Tiden hundrede Aar førend deres trodsende
Mindesmærker synke sammen i Gruus,
Glemfels kolde Aande suser hen over Rui-
nerne, mellem disses smuldrende Levninger
vilde selve Erindringen vorde begravet, der-
som Rygtet ikke ved dunkle Sagn forplante-
de den til Efterlægten. Ogsaa deres Nav-
ne, som beboede hiin Borg, vilde maa skee

være glemte, dersom ikke Sagnet om hiin lille Høj havde holdt deres Minde levende. Jeg vil søge at fortælle dette Sagn saaledes, som en graahardet Oldingengang fortalte mig det, da jeg hvilede paa Høien i Elmestrærnes Skygge, og saae Aftensolens Staaer farve de mørke Fyrretoppe paa Poennerns sjerne Høje ildrøde.

*

*

*

Paa Wittovs * frugtbare Halvøe, ikke langt fra det Sted, hvor det høje Arfons ** truende Tinder forhen skuede ud over Østerhavets skumhvide Bølger, levede Rudolf af Schönau paa sin fædrene

* En af Den Rügen's Kjenne, romantiske Halvøer.

** Arfona.

Borg. Edel var Rudolf og god; venlig smilende, som den unge Dag, var hans store roelige Dje, men djerv var han tillige og fjæk, som den vakte Love, naar Sværdenes Klirren og Skjoldenes Samklang kaldte ham frem til Kamp for Reifærdighed og lidende Ufkyld. Allerede tidlig var Rudolfs Fæder, Walter af Schonau, mæt af Hæder og Dage vandret til sine Fædre. Sin Rudolf — den fyrrige, kraftfulde Yngling, overantvordede han fuld af Tillid til Sigfrid af Hochfelt, den ædle Dding, som hans Tidsalder navnte den Vise, under dennes Veiledning fremvælte Rudolf til Mand, og ved hans Side kjæmpede han sine første Kampe. Herlig Bevidsthed om ulastelig Wandel tronede i Sigfrids Barm; sikkert var hans Blik, som den Reifæsnæs Blik, i hvis Sjæl Lidenskabernes brusende Storm har lagt sig, deeltagende slog hans Hjerte ved Lidendes Jammer.

Solvhvide Haar flød nedj over Oldingens Nakke, tynde Lokker bedækkede sparsomt den høje Pande, som hæderfulde Ar prydede; thi graae var Sigfrid blevet under Kamp og under Noje. Dog — langt fra sin Rudolf vuggedes Sigfrid nu paa de fjerne Volger — ene vandrede denne i den høje, hvælvede Sal, længselsfuld søgte hans speidende Nie, Kjent forgjæves, paa det roelige Hav at opdage den Snakke, som førte Oldingen tilbage til Wittovs Kyffer.

Rudolfs Fader havde nemlig i dennes første Barndoms Aar giftet sin Søster Littegarde med den djervec Rudolf af Kårhoff, hvis vidtloftige Besiddelser udstrakte sig over en stor Deel af Venden. Rudolfs urokkelige Ketskaffenhed, hans varmeMenneFekjerlighed, gjorde ham elsket af de Gode, og hans tunge Arm opfyldte Voldsmandene og de Svages Undertrykkere med Frygt. Nitten sorgløse Aar hentevede Littegarde med denne æd-

le Mand i haushg Lyksaligheds venlige
 Skjød. I deres Ægteffabs andet Aar blev
 Pettegarde Moder til en Datter, og
 tvende Aar derefter trykte Ludolf med
 navnløs Fadersryd en Søn, sit udtrykte
 Billeder, til det bankende Hjerte. Stille,
 og sorgfrie svandt Dagene i Kærhoff's
 blide Egne, froe skuede Ludolf og Pitte-
 tegarde ud imod Livets Aften, lykkelige
 ved hinanden, lykkelige ved de Børn, Him-
 melen skænkede dem. Som den snehvide
 Pille mellem duftende Roser fremblomstredede
 Ludolf's hulde Datter i jomfruelig Ynde.
 Tiern og nær nævnte de forstandige Huus-
 modre hende som et Monster paa Sagmo-
 dighed, Huslighed og hver qvindelig Dyd;
 fro dvælede hver ufordærvet Yngling i de
 Skredse, som hendes stille, fordringsfri Yndig-
 hed forskjonnede, og varmt ønskede hver ædel
 Pige at ligne den Favre, den Gode; hun
 var sin Faders Fryd og Fred, ligesom Lud-

vig var hans Haab og hans Stolthed. I sit Livs Morgenrøde robede denne allerede fiendne Anlæg, viiste, endnu før han taltes imellem Ynglinger, Prover paa Mod og Kjæbhed og Aandsnærvarrelse, som Lode den glade Fader haabe den herligste Løn for Opdragelsens Noje. Dog, hvo er den Dodelige, i hvis Fjed uafbrudt Lykke vandrede, og hvor ofte er Jordens Uffalighed ukuntkyllende Dromme, der ventlig omsvæve os, indtil Modgangs Torden pludselig tilintetgjøre dem. I Arme! ogsaa I vaagnede til Kummer. Thi nu indtraf hiin uheldsvangre Periode, da Bøndernes frugtbare Egne bleve en sorgelig Skueplads for blodige, indvortes Krige. Trodig, som giftige Svampe paa halvforraadnet Træ, fremvorte Boldsmand og Røvere; men over dem alle hævede Kurir af Mecklenborg, med Tilnavn den Blodige, snart sit mægtige Hoved, lig Tidflen mellem giftige Urter;

thi kun faae Nar forløbe inden Magt eller Frygt næsten havde bojet deres hele Antal under hans Lehnsaag. Længe lod han Ludolf ufejdet; thi han frygtede dennes mægtige Arm, som hans troe Undergivnes Kjerlighed og en retfærdig Sag laante dobbelt Kraft; men endelig troede han sig, begunstiget af Lykken, ved forenede Røvers Magt stærk nok til at angribe ham. Baklende og modsigende vare de Efterretninger, som det usikre Nygte bragte til Rågens skovrige Hyster om Udfaldet af denne Kamp. Snart heed det, at Kurik, forladt af Sine, indstøttet paa sine Borge, fortrød at have udæstet den hvilende Løve; snart heed det igien, at den ædle Ludolf var falden i retfærdig Kamp for sine Ejendomme. Vittegarde og hendes Horn overgav Nyttet nu i Boldsmændenes Hænder, nu lod det dem igjen have frelst sig, og søgt et usikkert Tilflugtssted i Dbotriternes vildsomme Skove.

Skjønt Rudolfs og Littegardes Minde, som fra Barndommens tidlige Dage blev tilbage i Rudolfs Sjel, ikkun svævede dunkelt og utydeligt for hans Erindring, saa slog hans varme Hjerte dog fuldt af uroelig Deeltagelse, da fornyede Røgter stedse gjorde deres mislige Stilling sandsynligere. Den viise Sigfrid saae sin Yndlings Uroe, og for kjerlig at ende den, afgik han selv med en lersleitende Snække til Warnovs sandede Udlob, Irgessfuld saae Rudolf hans Komme imøde.

Endelig, den syvende Dag, da Solen sank ned i de vællige, rødmeade Bolger, styrede den velkendte Snække ind mod den bugtede Strandbred. Rask ilede Rudolf ned imod Sigfrid.

Rudolf. Nu, Sigfrid! hvad bringer du?

Sigfrid. Elette, min Rudolf! ere de Efterretninger, jeg bringer. Den

ædle Rudolf faldt for Kuriks Sværd i
ulige Kamp, og hans Ejendomme bleve
et Rov for den blodstænkte Voldsmand.

Rudolf. Men Littegarde og
hendes Børn?

Sigfrid. Om dem veed jeg kun
isaa meget med Visshed, at de ere und-
gaaet Røverens Hænder. Sandsynlig-
vis tænke Vendernes Skove saavel hende
som flere ædle Flygtninge et sikkert Til-
flugtssted.

Rudolf. (hæftig) Ha! Sigfrid,
lad os opbyde mine Mænd, lad os bemans-
ke mine Snækker, og slinge Havnens knu-
sende Lyn ned paa Voldsmandens Isse.

Sigfrid. Koelig min Rudolf!
thi Fornuft finder stedse den Vei, som
brusende Hæftighed forseiler. Lad os først
søge at frelse de Levende, inden vi tænke
paa at hævne de Døde. Lad Klogskab sty-
re vore Tred! Træde vi frem uden For-

Beredelse, da knuses vi under Kuriks
 Magt, som under et rullende Fjeldskred;
 men følge vi forsigtigen vor Wei, er hans
 truende Bølge ikke uovervindelig; thi
 misfornøjede sukke allerede mange af hans
 Lehnsmænd under det Jernaag², som ik-
 kun Overmagten kastede over deres Skul-
 dre, og upaatvivlelig ville Rudolfs Mænd
 glade flokke sig under dit Banner.

Rudolf. Handle da som dig tykkes.

Sigfrid. Først lad os søge at op-
 dage den ædle Pittegardes Tilflugts-
 sted, og naar hun er sat i Sikkerhed,
 ville vi forsigtigen samle din Magt i hine
 Egne, for, naar det gunstige Øieblik
 kommer, med fuld Kraft at kunne virke.

Raff lod nu Rudolfs Bud gjennem
 Wittovs forsvangre Slette. Blussens-
 de Ynglinger og kraftfulde Mænd flokke-
 de sig jublende paa de højkavnede Snæf-
 fer. Den tredie Morgen heisedes allerede

de svulmende Seil paa de bugnende Masten, og med fire Skibe forlod Rudolf den fædrene Strandbred. Paa højre Haand fuede de i Forbiseilingen Stubbenitz's * takkede Forbjerg, saae den høje Kongestøel, denne Evighedens Obelisk, majestætisk hæve sig mellem de lavere Fjeldklinte. Allerede i Martusinde

* Skov og Kridtklipper paa Nagen. Midt imellem de høje Klinte, der, liig himmelsligende Taarne, reise sig over hinanden, stiger den yderste Pynt, Kongestølen kaldet, nogle hundrede Fod lodret i Veiret. Ubeskrivelig skøn er Udsigten fra denne Høide. Paa Høire og Venstre indsluttet man af høide, skovkrandsede Klipper, drøbt under Fodderne bruser det uoversæelige Hav, og den jord omarmende Himmel begrændser ene den vidde Udsigt.

trodser dens skumbedækkede Barm Volgers
 nes Harm. Læt glæde de paa Benkre
 forbi de mørke Ruiner af Svantevits
 nedstyrtede Templer, der engang kneisede
 skolt paa det høje Arkun. Dybt inde i
 det Sund, som fyller Vommerns
 Kyster fra Rågens tangflædte Strand-
 bred, viste sig for deres Blikke Stra-
 laaes * Stad, glimrende mod den dalen-
 de Aftensoel, og allerede den følgende Dag
 var en gunstig Vor dem frem paa War-
 novs bugtede Stromme. Ikke rullede den-
 gang som nu Warnovs sølvblaae Folge
 mellem fornige Agre og græsflædte Slet-
 ter, ikke hulede talrige Hjerder mættede
 paa disses blomstrende Fylde, ikke gjensød
 den glade Landmands tidlige Morgensang
 ved dens bugtede Bredder, ikke saae man

* Stralsund.

da den stiftige Huusmoder sykle ved sin Dørtærskel, ingen legende Børn om den Synlensdes Sjød. Morke, tykke Fyrreskove skjulte dens Bredder. Ubesogte og eensomme vare de, naar ikke en havomsværmende Vifling nu og da søgte Tilflugt der, naar den barste Nordvind taarnede Havets skumklædte Bolger.

I een af de mange Bugter, som Floden danner, bad Rudolf sit velforsynede Mandskab at fastne de stærke Stævne og oppebie nærmere Befaling. Nogle af sine paalideligste Folk bad han, hemmelig og forsigtig at gjennemvandre Obotri-ternes Skove ned imod Havet, og selv foretog han sig i Sigfrids Selskab en signende Vandring.

Den første Dag fortsatte de deres Reise gjennem øde vidtstrakte Skove. Tavt og stille var alt omkring dem. Ingen Lyd mødte det lyttende Øre, uden

den bevingede Sangers Qvidren og Witzens Susen i de mørke Fyrretoppe. Huult og ængsteligt gjensløde Sigfrids og Rudolfs tunge Fodtrin i Skovens Tensomhed. Allerede sank Solen til Hvile, og endnu havde de ikke opdaget Spor af menneskelige Væsner.

Med den vednende Morgen beandt de atter deres Vandring, og kom snart i en Egn, som Naturens kjerlige Haand moderlig havde smykket. Behagelige for Njet fremviste skjonne frumløbende Dale deres blomsterrige Skjod mellem listige Smaa-høje, som, bedækkede med ranke Bøge og ældgamle Ege, laae adspredt paa højre og venstre Haand. Deres Haab her at finde Mennesker steg, da de hvert Njeblik fandt tydelige Spor af Menneskehaand og Menneskeslid. Dog, paa een gang standsede deres Fjed, med lyttende Øre og speidende Blik stode de tavse ved

hinandens Side; thi nær ved dem og pludselig bævede igjennem Lunden Harpetoner, søde som Nattergalens tryllende Melodier, og snege sig til deres Øre. Sagte og forsigtige vandrede de efter Lyden, og stige op mellem tvende Høje, som her bævede sig i Beiret ved Siden af hinanden. Steil som den bange Fantasiemaler Vejen til Elysium, trang som Dydens Bane, snoede sig her en snever Stie op imellem Højene. Sagte højede deres Haand de esuomrankede Håbler til Side, og de befandt dem da ved Indgangen til en lille yndig Dal, omgivet af blomsterklædte Høje, fra hvis Toppe ærværdige, hundredaarige Ege vidt udstrakte deres levrige, skyggefulde Arme. Ved Foden af den Høj, paa hvilken Rudolf og Sigfrid stode, laae i Egenes Skygge en lille simpel Boelig, og tæt uden for Døren af denne sad en ung,

øvindelig Glabning, fuld af Ynde og
 himmelsk Blidhed, tavst henbojet over den
 Harpe, hvis Toner nyelig vakte deres
 Opmærksomhed. De vare nær nok, for
 nøje at kunne betragte hende. Dog, in-
 gen Stildring! Jeg vil kun sige, hvad
 Petrark, Kjærligheds omme Digter,
 et Sted siger om sin forgudede Laura:
 „Naturen prægede denne Pige, og— son-
 derbrod Stempet.“ Let greb hun nu
 nogle rene, sjelfulde Akkorder, og hæv-
 vede da sin solvklare Stemme; harmonisk
 samlod den med Harpens bævende Toner.
 Saa fremmer to kristallklare Smaabække
 ved Siden af hinanden gennem blomster-
 klædte Enge; de flyde sammen, og risle
 da forstærket hen imellem Markroser og
 Kjerminde, som krandse deres Brede.
 Endt var den Yndiges Morgensang.
 Med Roe og stille Hengivenhed hævdede hun
 sit Blik imod Himlen, en mild Taare per-

tede i hendes herlige Die. Henrevet af sine
 Fornemmelser vilde Rudolf ikke frem, men
 Sigfrid standsede ham, da han saae en al-
 drende Kone trine frem af Hyttens lave
 Dør og nærme sig Pigen.

Fromme Pina! begyndte hun, saa
 tidligt bringer Du allerede den Evide Din
 Morgensang.

Pina. Moder! mine Morgenarbejder
 vare forrettede, den herlige Morgen loffede
 mig ud, og det skjonne Skuespil, som den
 vaagnende Natur skænker, vakte min Sjæl
 til Andagt.

Moderen. Himlen er ikke uretfær-
 dig, engang vil sikkert ogsaa din Lykkes
 Soel stige.

Pina. Og er jeg da ulykkelig? Jeg
 har Fred i Hjertet, og Du elsker mig.

Moderen. Og dog kunne vi ikke
 skjule for os selv, at vor Stilling er tung,
 og vore Udfigter mørke.

Lina. Der lever et al godt Forsyn,
 omst vaager dets kjerlige Dje over hver le-
 vende Skabning, Moder! Sandelig, vi
 ere ikke forladte, ikke glemte.

Moderen. Jeg veed det. Men
 hede Taarer vade dog ofte mit natlige Seje,
 naar jeg erindrer, at dine Dages Foraar,
 Dit Livs Blomstertid, svinder glædetomt
 hen i denne fjerne Udørfen.

Lina. Mit Liv er ikke glædetomt.
 Vel er den sande Glæde en spæd, en kjelen
 Plante, og en let Haand skal der til at
 pleje og opelske den; men har man først lært
 dette, saa groer den villigere, frodigere og
 raskere paa Ringheds eensomme Blomster-
 bed, end i Rigdoms pragtfulde Have; thi,
 som den blye Martsskiol, under Glæden stille
 Roelighed; støjende Tummel, vilde Udspre-
 delser ere fremmede for dens Væsen.

Moderen. Takket være den milde Himmel, som skænkede Dig denne fromme Taalmodighed, denne stille Hengivenhed.

Lina. Tidlig plantede Du dem selv i mit unge Hjerte.

Rudolf og Sigfrid afbrøde nu denne Samtale, i det de med langsomme Skridt ærbødigen traade frem. Forfæreded trine Moder og Datter tilbage, dog snart fattede den første sig, og spurgte:

Fremmede! Hvad ville I? Hvad søge I her, hvor ingen Veie gaaer, hvor ingen Gudsne synger sig?

Rudolf. Vildfarende omvante vi i disse uvejsomme Skovstrækninger, ængstelig søgte vort Nie allerede en Udgang, da denne savre Piges tryllende Morgensang viste os Veien til Din Bolig. Bederqvælgelse til den Vandring, som forestaaer os, om mueligt en Vejledning, som sætter os i Stand til at finde Udgangen af Skov

ven, see! det er alt hvad vi søge; kan, eller vil Du ikke skjænke os nogen af Delene, da vandres vi tavse videre; og ønske J at være skjulte, da skal vor Mund ingenfinde forraade, hvilken Skat Benden gemmer i Hjertet af sine uhyre Slove.

Moderen. Aldrig gif i bedre Dage den hungrige Vandrer uvederqvæget fra min Dør, ogsaa J skulle det ikke. Lidt maatte Du desuden kiende Menneskene, naar Du ikke vidste, at Medlidenshed, at Deeltagelse i Ulykke fornemmelig maae søges under Ringheds Straatage.

Sigfrid. Jeg veed det. Hundrede gange søgte jeg dem forgjæves i de auldne Herre-Sale, men fandt dem kun i Armodens Hytter.

Moderen. Mand! Dit roelige Hje maatte endnu lyve frygteligere end Din Tale, dersom Du skulde være i Stand til, at bringe Jammer og Elendighed ind i

denne snevre Dal, hvorhen nogle arme Dødelige flygtede med det eneste, som Skjebnen levede dem af svundne Dages Lyksalighed, en rolig Samvittighed og Mindet om en brodefrie Bandel. Derfor kommer! og vær mig velkomne!

Under denne Samtale hvilede Rudolfs Øje ufravendt paa den rødmande Lina. Ofte mødte Linas Blikke det, højere farvede da Uskyldigheds Purpur den Yndiges Kinder, og hurtig sank hendes Øje til Jorden, imedens hendes Fingre sagte legede med Harpens tavse Strænge; dog blye hævede det sig atter, for uvilkaarlig at søge den skønne Rudolf. Med venlig, uesterlignelig Blidhed førte hun ham ind i den lave Bolig. "Vær os velkommen", sagde hun med en Belyd i Stemmen, der sneeg sig dybt i Rudolfs ubevogtede Hjerte.

De traade ind. Uffides i Værelset sad en graahærdet Mand, beskæftiget med at flette Sivmaatter. Med Forundring i hver Mine rejste han sig, da de Fremmede trene ind. Lavs satte han sig langsomt ned igjen, betragtende dem, medens han arbejdede, af og til med et forskende Oje. Alting her var Mærket af Tarvelighed, som grændsede nær til Mangel, men trindt om herkede dog Næthed og Orden. Huld og venlig som en velgjørende Engel, svævede den huuslige Pina munter omkring, og snart stod et landligt, simpelt Maaltid tilberedt. Brod og Melk og velmodne Frugter prydede det tarvelige Bord.

Der gives Mennesker, i hvis Barm Naturen, denne Skabningens fjerlige Moder, har nedlagt de samme Følelser, de samme Tilbojeligheder, den samme uroffelige Hengivenhed for Dyd og Retfæ-

fenhed; lad den halve Jordklode adskille disse Mennesker, lad dem opvoxe ved Nordpolens evige Ijsfjelde og i Sahara's brændende Sand, ved Indus's palmefrandsede Bredder og Dby's uvenlige Udlob! alligevel naar Tilfældet, dog nei! ikke Tilfældet, thi dette Navn er Haan imod Forsynet, naar Styret af vore Skiebner samler disse Mennesker, da behoves kun faa Ojeblikke, og deres Hjerter nærme sig hinanden; faa Timer, og de knyttes fastere, end om en halv Menneskealder havde været deres Samværelses Tidrum.

Saaledes vare de Menneskers Hjerter beskafne, som en lille, snever Hytte her indsluttede. Menneskesjenderen vil det derfor ikke falde besynderligt, at det varede kort, meget kort, inden Sigfrids venlige, ukunstlede Sprog, inden Rudolfs blide, deeltagende Mine kjerligt

sammenknyttede det Baand, som overeenstemmende Tølelser allerede havde flettet, og stemte deres Sjæle til Fortrolighed, denne hulde Trosterinde i Livets mangehaande Lidelser. Den dybe Tungfærdighed, som med saa skarpe, saa umiskjendelige Spor havde lejret sig paa Linas Moders Ansigt; den stille Kummer, der, lig enkelte Regnskyer paa den blaae, venlige Middagshimmel, svævede over Linas Pande, viste tydeligt, at Skiebne havde strøet skarpe Torne om deres mæssomme Vandring. Inderlig Deeltagelse fyldte Sigfrieds og Rudolfs Hjerter, og denne vakte levende Attraae hos dem til at kjende de Aarsager, der havde bevæget disse Edle til at sige mennekeligt Samfund og opstaae deres Boelig i Skovenes Eensomhed. Højere steg denne Attraae ved Haabet om, at Fortællingen om deres Skiebne mueligt kunde

indeholde Efterretninger, der kunde lette deres Undersøgelser, der, liig veiledende Stierner, kunde styre deres vildsomme Vandring.

Omstøder begyndte Sigfrid, i det han vendte sig til Moderen: Det flygtigste Bekjendtskab med dig og denne hulde Pige, der blomstrer her, som den eensomme Alperose, ukjendt af Vandreren, overbevise os snart om, at denne Orken ikke altid har været Eders Opholdssted. Grunde, ved hvilke min unge Ven og jeg sikkert ikke have Aarsag at rødme, vække varm Attraae hos os, til nøjere at kjende Eders Skjebne.

Moderen. Din Formodning er maafee vigtig; men tillad mig med et tåt Stør at skjule de fremfarne Dages Begivenheder. Mindet om tabte Glæder tjener ene til at vække den sumrende Smerte og stemme Sjelen til fornyet Jammer.

Sigfrid. Uden Skaansel at opri-
ve den Ulykkelige's halvslægte Vunder er
Grusomhed; men vil Du vel falde Læ-
gens kjerlige Omforg med dette Navn,
naar han med en let Haand undersoger
Saaret, for at lindre, hjælpe og læge?

Moderen. O hvad nytter det vel?
Smertelig ville maaskee mine Ord ryste
Eders deeltagende Hjerte; men min Kum-
mer, ah! den bliver i mit Barm.

Sigfrid. (trøstende) O sig det
ikke. Stundom lykkes det dog at bortvæl-
te Kummerens Byrder fra den Lidendes Sjel,
endskjøndt Dodsfaugen alt suser og Høstfor-
men begynder at ryste Bladene. Ogsaa
for Dig er der Lindring og Hjælp, naar
Du kun aabner Dit Øre for Fornuftens
overtalende Stemme.

Moderen. Hvad er Fornuft?

Sigfrid. (raff) En Havn i Li-
delsers Storme, et Anker i Mismod's

sorte Nieblikke, en Tilflugt for Mishaaabs
angstelige Dvaler.

Moderen. Og har Du da aldrig
hørt, at man kan strande midt i Glædens
sikre Havn?

Sigfrid. Lad saa være, styrter
end alting sammen, saa staaer dog Med-
lidenhed, som en venlig Engel, imellem
Ruinerne og byder den Synkende sin hjel-
pende Haand.

Moderen. Eders Deeltagelse for-
tiener min Fortroelighed. Jeg vil under-
rette Eder om vor Skjebne. Den er i det
mindste et sørgeligt Exempel paa Ubestan-
digheden af menneskelig Lyksalighed. Roel-
ligt og lykkeligt svandt mine Dages smil-
lende Foraar, let svæver min Erindring
hen over disse Dage, som Væt over en
stor blomsterklædt Glette. Skyldfri var
min Sjæl og reen som Himmelens klareste
Blaae, mit Hjerte roeligt som den speil-

glatte Søe, ikke saaret af egen eller andres Elendighed. Himlen skjænkede mig en Mand, O! lignede alle Mænd ham, da vilde huuslig Lyksalighed ikke saa ofte være landflygtig paa Jorden. Venlig vandrede han ved min Side, kjerlig understøttede han den Svage, mandig jevnede han hver mødende Hindring. Fast og uroffelig var han som Klippen i Havet, naar huusligt Held fordrede det, og dog i samme Djeblisk overbærende med mit Aions mangehaande Svagheder. O! han var blid og om den sidste Dag som den første. Jeg var sunde Børns lykkelige Moder; jeg saae dem opvoxe, dannede for Dyd og Uskyld af en fortreffelig Fader. Milde Himmel! Jeg var lykkelig, saa lykkelig! Ethvert mit Pulsslag var Glæde.

Lina. (med en perlende Taare i Øjet) Mit Hjerte haaber saa sikkert, at

mangen fildig Glædes Rose endnu vil spire
om Din Vandring.

Moderen. Neppe, gode Pige! neppe. (Efter en Pause) Den misundelige
Skjæbne sandt min Lykke for stor; kun saa
Slag, og den sank sonderknuget til Jorden.
Allerede længe sukede Bøndernes sødligere
Egne under Borgerkrigens Rædsler, allerede
længe besyngede Mødeløggelsens Morder-
engel med sine mørke, frygtelige Vinger
dise frugtbare Egne, og Dampen af myr-
dede Brøders Blod steg alt længe mod den
hævende Himmel. Endnu rystede kun For-
tællingen om disse frygtelige Scener vore
Sjæle. Dog, nærmere og stedse nærmere
rykkede Uvejret frem, som en Jordstælv- for-
kyndende Torden rullede det endelig hen
over vore Sletter. Kurik af Mecklen-
borg = = =

Rudolf. (Afbrydende hende) Kurik,
Kurik af Mecklenborg?

Moderen. Altsaa har Voldsmandens Navn allerede før naaet Eders Dre?

Sigfrid. Overhyllet med Skjændsel, ledsaget af Uffrye førte Rytet hans Navn uden for Vendernes Grændser.

Moderen. Paa Nord og Vdelæggelse havde Kurik bygget sit Herredomme over Vendernes sydosflige Egne, og beherskede allerede disse i nogle Aar med sit blodige Jernsepter. Tungt og trykkende hvilte hans Nag paa de ulykkelige Indbyggeres modkræbende Skuldre; trindt om lode de Undertryktes anklagende Sukke, medens Kurik mellem vilde Udsvævelser søgte at dæmpe Samvittighedens Stemme. Paa denne Pasterens Skueplads, traadde man koldt Ret og Retfærdighed under Fodder; man spottede Godgjørenhed, Menneskekjerlighed og alle hine Skjonne, venlige Baand, der kjerlig slynge sig om den lidende Menneskehed; man haanede

grusomt den modstræbende Piges døende Dyd. Dog, lad mig vende Biet bort fra disse Scener, og lystsuar svæve min Erindring hen over de følgende! Nu styrtede Kurik paa eengang, som en brusende Fjeldstrom, hen over vore fredelige Egne. Han fandt Modstand, eftertrykkelig Modstand, men Overmagten var for stor. Vi tabte den ene af vore Besiddelser efter den anden. Da den sidste af vore Borge med stormende Haand blev indtaget af Kurik, flygtede Lina og jeg, skulde i Bardedragt, giennem en hemmelig og bekiendt Løngang, efterat ieg med unævnelig Smerte havde tiltrykket den ædelste Mand's Dine, som nogensinde faldt i retfærdig Kamp for sine Eiendomme. Min Søn, af! min ulykkelige Ludvig, en fortræffelig Ungling, modig som en ung Løve, reev sig ved Faderens blodende Legeme af mine Arme, og styrtede sig i den vil-

disse Kamptummel; han forsvandt for mi-
 ne Øine, sikkert faldt han for Sværdenes
 Skarphed i sin kraftfulde Ungdom, lig
 den unge, frodige Æg for den tunge
 Dre. I flere Dage vankede vi flygtige
 omkring. Vor Dragt skaffede os Modta-
 gelse og Ophold. Endelig stodte vi til-
 fældigviis paa denne ædle Olding. Lig-
 nende Hændelser aabnede vore Hjerter,
 lidt efter lidt fortalte vi ham vor Skjebne.
 Han forte os til sin skjulte Boelig, i hvil-
 ken han havde søgt Tilflugt for sine Sjens-
 ders Forfølgelser, og næsten et Aar have
 vi nu i denne eensomme Dal levet i Sik-
 kerhed og Roe.

Med stedse stigende Uro horte Rudolf
 denne Fortælling; stormende bankede hans
 Hjerter, med ungdommelig Hæftighed raab-
 te han:

End dog denne frygtelige Uvisshed i hvilken min Sjæl svæver! hvad heed denne Mand? hvad heed din Lina's Fader?

Moderen. Hvad nytter det dig vel at vide hans Navn, unge Mand? (i det hun smertelig lægger Haanden paa Hjertet) Det bliver her.

Rudolf. (hæftig) Og hvorfor skulde jeg ikke nævne det? han heed Rudolf, Rudolf af Kærhoff.

Moderen. (langsomt, med Smertens dybe Accent). Ja! saa kaldte man den Edle.

Op sprang Rudolf af sit Sæde; hæftigt indsluttede han begge hendes Hænder i sine: Takket være den algede Himmel: raabte han, som skrede vore Fjed i Skovenes vildsomme Nat. Littegarde! Moder! du kjender mig ikke; du kjender ikke din Rudolf, din Broders Son. Barnet Rudolf sumrede dog saa tidt paa dine Arme og legede i dit Skjød.

Dog, hvorfor skulde jeg udmale denne Scene, hvorfor skildre Pettegardes stumme Henrykkelse, da hun i denne Rudolf, hendes Ungdoms Idol, der saa herlig var fremvoeret til Mand, fandt hendes fressende Hævner? Lina's og Rudolfs tavse Glæde, da de ved Slagtskabs Baand saae sig saa noje forbundne?

Roelige og sorgfrie svandt de følgende Dage i Venkabs og kjerlig Fortroeligheds Skiod. Medens Sigfrid med Oldingen Uller, der noje kjendte Eggen, vandrede til Højre og Venstre, for at undersøge Kuriks Styrke og Forsatning, og berede alting til et heldigt Udfald, vare Rudolf og Lina lykkelige i hinandens Selskab. Stedse var Rudolf Lina's troe Pedsager, naar ikke huuslige Gysler kaldte hende bort. Omhyggelig speidede han i hendes lyse Dje, for at gjette hendes Sjels sagteste Ønsker, og opfyldte dem, inden de løbe fra hendes

Læber; som en tjenstfærdig Genius omsvævede han hendes Fjed, for at vise hende disse smaa Omhyggeligheder, der saa venlig forhoie og forskjonne huuelige Glæder; disse smaa Tjenester, som det elskende Hjerter er udtømmelig i at udfinde, og som ene den blide, sømme Qvindesiel rigtigt forstaaer at sætte Priis paa og gjengjelde.

En Færdighed, som Rudolf i Barndommens sorgløse Dage havde erhvervet sig, hidrog ogsaa til at fore deres Hjerter nærmere sammen. En gammel Skjald, som i Rudolfs første Unglingsaar opholdt sig paa Schönau, lagde tidligt Mærke til hans varme, deeltagende Hjerter, hans raske, dristige Fantasie. Naar da Rudolf, træt af Baabensvæller, i Uffos lærerige Selskab opluedes ved Fortællingen om Oldtidens Manddom, om Fædrenes Mod; da gav denne, som kendte Musikens Almægt over det menneskelige Hjerter, ham Harpen i den vil-

lige Haand, og lærte ham at fremlokke de søde Toner, der saa venlig snige sig gennem Dret til Hjertet, og lokke milde Lærere i vort Dje. De ukjendte Fornemmelser, som i den hulde Lina's Selskab gennemstrømmede Rudolfs Hjerte, vakte den slumrende Digterevne. Begejstringens Lyn omflammede ham. Han besang Naturen og Dyden og huuslig Glæde. Ofte naar Aftenens Stjerne blidelig tindrede paa Himmels Hvalving, naar Roe og Fred og Hvile laa sagte udbredt over Skabningen, da lode Rudolfs og Lina's glade Vexelsange i Aftenens tavse Fensomhed.

Ukunstede vare Rudolf og Lina, som Naturen omkring dem, aabne vare deres rene, ufordærvede Sjele; thi i de Dage gjeldte endnu Huuslighed, Sagtmodighed og alle stille Dyder for Qvindens herligste Prydelse, og derfor var det endnu Moderens Kjonneske, mest lønnende Arbeide, selv fier-

ligen som Gartneren, der fremloffer den yn-
 dige, duftende Rose, i Pigens himmelreue
 Sjel at fremelske alle de blide Dyder, ved
 hvis Udovelse hun selv var agtet og elsket.
 Ikke støvgjorde da, som nu, rasende Forlystels-
 sesyge Qvindens Sjel; ikke gjorde Jagt ef-
 ter støjende Udspredelser hende kold for
 huuslige Glæder og de hellige Moderpligters
 Opfyldelse; Ikke betroede hun da i frem-
 mede, at! ofte iskolde Hænder, Omsor-
 gen for sit Barns unge vorbløde Hjerte.
 Thi saa ofte forsvinder under denne kjøbte
 Pleje, den blide ulignelige Qvindelighed,
 og giver Plads for Forfængeligheds Pragt-
 blomst; saa ofte tabes under Nutidens
 Dannelses Qvindens store Bækkelse af
 Sigte: Midlet betragtes som Niemeed,
 Smaating behandles som Hovedsag og Ho-
 vedsagen som Bagateller. Men Ung-
 lingen blev da ej heller anført til at

efteriage Skinnet, han skulde dengang ikke
 synes meer end han virkelig var; man
 havde ingen intellektuelle Drivekræfter, hvor
 Forsængelighed og Glimresyge fremklækkedes,
 hvor Spiren lagdes til denne Egoisme, denne
 daarlige Selvtillid, der for det meste stempler
 vore Dages fremvoksende Slægt, og magt-
 tigen, skandser hvert Fremskridt mod sande
 og nyttige Kundskaber.

Liig unge frodige Planter, hvilke Na-
 turen selv moderlig har pleiet, stode Ru-
 dolf og Lina, dens rene, ufordærvede
 Børn der, fremmede for Forskillelse,
 fremmede for alle kunstlede Fornemmel-
 ser. Allerede havde Følelsen af hinan-
 dens Værd vakt varm, inderlig Agtelse
 i deres Hjerter. For Mennesker i Ru-
 dolf's og Linas Stilling er der kun et
 lille Skridt imellem Agtelse og Kierlighed.
 Snart var dette Skridt gjort og snart, til-

skode de hinanden I deres Fornemmelser. En Aften da Littegarde og Sigfrid hvilede uden for Hyttens Dør, traadte Rudolf og den rødmende Lina Arm i Arm frem for dem, og bade Littegarde om hendes moderlige Velsignelse.

Kort raabte Littegarde: I overraske mig Børn! uendelig behageligt overraske I mig. Gud! Saa ere da selv mine kjæreste Dromme opfyldte.

Din Velsignelse Moder! Din Velsignelse over dine glade, dine lykkelige Børn! stammede sagte den rødmende Lina.

Min moderlige Velsignelse følge Eder, elskede Børn! Gode, omme Lina! stedse være Sagtmod og Taalmod dit skønne Hjertes simple Prydelse, da skal du være din Rudolfs Haab og Glæde, da skulle under din ventlige Pleje mit Livs sidste Dage svinde blide som en Foraarsmorgen. Og du Rudolf! snart min Son, du skal kjerlig

erfatte mig min tabte Ludvig, du skal
være min svage Alders Støtte, at ingen
Storm, ingen voldsom Orkan omkaster mig.
Himlen velsigne Eder!

Rudolf og Lina vare lykkelige,
lykkelige som i Barndommens første salige
Dage. Dog, mismodig lægger jeg her
Pennen; hvorledes skulle jeg vove at skildre
lykkelig Kjerligheds venlige Glæder, vove
at male dens tryllende Scener? Uden Kraft
og Liv vilde Materiet staae der, som et
stumt, mislykket Natstykke; thi hvorfra
skulde Farverne vel faae Styrke og Lys?
Dog, den elskende Yngling og den kjerlige
Pige kalde ikkun det lykkelige Dieblif tilba-
ge, da det første uskyldige Kys sagde dem,
at de elskede og elskedes; lys og klar skal da
Fantasien fremtrylle for dem Erindringen
om den første Kjerligheds navnløse Fryd.

Dog, snart svinde Kjerligheds Glæ-
der. Iaa Dage efter meldte Sigfrid,

at hans Planer vare modne, at Midlerne til deres Udførelse lode haabe et lykkeligt Udfald. Han foreslog først at bringe Lina og hendes Moder ombord paa et af Rudolfs Skibe, for i Sikkerhed at lade dem afgaae til Vittov. Derpaa vilde han forene sine Trigere med Kuriks misfornøjede Vasaller, som i Stilhed beredte sig paa at virke i Forening med dem. Hæftigt modsatte Rudolf sig Linas Afreise; hun skulde blive i Nærheden, for, saasnart mueligt, at dele hans Triumph, for, saasnart mueligt, ved ham at indsættes i sine tabte Rettigheder. Da nu den gamle Uller forsikrede, at i de tolv Aar Dalen havde tjent ham til Opholdssted, vare Rudolf og Sigfrid de eneste, som uden Veiledning havde fundet dens skjulte Indgang; og da endelig Lina selv formodentlig for at være sin Rudolf desto nærmere, yttrede det Ønske at blive, saa op-

gav Sigfrid denne Deel af sin lagte Plan, efterat han endnu engang havde foresillet dem de Farer, som muligen kunde møde. Rudolf! Lina! sørgende forlod Eders Skyttaand Eder i disse Øjeblikke, svagt forsøgte hans kjærlige Haand, i det han søgte, at løfte det Glor, som skjulte Fremtidens Dage for Eders Øie, men, den ubøielige Skiebne tillod det ikke.

Efter et varmt Farvel forlod Rudolf i Sigfrids Selskab Kjærligheds Dal. Lykkelig fandt de deres Folk paa det Sted, hvor de havde forladt dem, ikke uden Betsymring over deres lange Traværelse. Snart begave de sig paa Tilbagevejen, og inden faa Dage befandt de dem atter i Nærheden af Lina's Opholdssted. Deres Krigere lode de her standse. Paa Kjærligheds lette Binger sloj Rudolf gjennem Dalen, langsomt og roeligt fulgte Sigfrid hans flygtige Fjed. Dog, hvo maler Ru-

Rudolfs ængstelige Forundring, da han fandt den lave Boelig tom? hans stigende Betsyrtelse, da han efter gjentagen Efterfølgning overbevistes om, at der ingen Lina, ingen Littegade fandtes? hans vilde Hæstighed, der nærmede sig til Kaserie, da Sigfrids roeligere Optrindt omkring opdagede Spor af voldsom Bortførsel? Omhyrtet laae det simple Boeskab sonderbrudt paa Gulvet, henkastet i en Krog Lina's Harpe. Uden for Døren saae man tydelige og friske Hestespor i det blode Græsvar, og ved Hyttens Dør var et Sværd nedstøkket, formodentlig glemt af Ejeren, hvem det i en Kamp af denne Natur havde været til Hinder. Grændseløs var Rudolfs Jammer. Han anklagede Forsnyet, han anklagede sig selv. Ofte forsøgte Sigfrid at nedkæmpe hans Smerte til den Grad, som gjør roeligt Overlæg mueligt, men

forgjæves, hans Smerte var for nye og for voldsom.

Imod Aften kom en Mand langsomt og sørgmodigt vandrende gennem Dalen. Det var Uller. Som en løsladt Storm foer Rudolf ham imøde. Med en Hær af iilsomme Spørgsmaal bestormede han den trætte Diding, uden at lene den Tid til at besvare et eneste. Dog, endelig lykkedes det ham, skjønt stedse afbrudt ved Rudolfs Spørgsmaal, at fortælle det lidet, han vidste, til Underretning.

For nogle Dage siden havde Uller en Morgen tidlig forladt sin Boelig, for efter Sædvane at indsamle Levnetsmidler. Paa den anden Side af Skoven havde han langt fra seet enkelte omstreifende Høbe af Kyttere og Fodfolk; forundret over dette usædvanlige Syn havde han erkjendiget sig om dets Aarsag, og med

Beskyttelse erfaret, at man havde meldt Kurik, at fremmede, væbnede Snæsker Tid efter anden landede paa Kysterne, at man havde bemærket Krigere i samlede Hobe leirede i Skovene. Hurtig havde Kurik givet Befaling at undersøge, hvorvidt det forholdt sig, som Rygtet berettede, og hine Hobe, som Uller saae, udrettede dette Erinde. Saa hurtigt som mueligt vendte Uller tilbage, men fandt sin Boelig tom. Formodentlig havde de omskrefvende Krigere opdaget den og bortført Pina og hendes Moder, som Høgen de værgeløse, flagrende Duer. Den følgende Morgen var Uller vandret ud, for om mueligt at opdage den Vej Røverne havde taget, men snart havde han tabt deres Spor, og efter tvende Dages Efterforskning vendte han nu udmattet og Puffmerfuld tilbage.

Det var ingen Tvivl underkastet, at Lina og hendes Moder vare henbragte til en af Ridderborgene paa den anden Side af Skoven; men ligesaa vanskeligt som farligt var det at opdage, hvilken af disse, der indstuttede dem inden sine Mure. Da Uller trindt om nøje kjendte Egnene, og da den udelevede Oldings Person ingen Mistanke kunde vække, saa tilbød han sig at foretage en Vandring dybere ind i Landet, for at opdage de Forsbundnes Opholdssted. Dog, paa eengang foer en Tanke, hurtig som et Lynglimt, igjennem Rudolfs Hoved. Tilsomt sprang han op, og hentede fra et andet Værelse de Gardedragter, i hvilke Lina og hendes Moder vare flygtede fra Kærhoff. „Denne Dragt“, raabte han! „vise Lina mig engang med en taknemmelig Taa-re. Den frelste min elskede Pige af Voldsmandens Hænder, og jeg skal under dens

venlige Skjul anden Gang befrie hende. Min Harpes Trolletoner skulle aabne mig Borgenes hemmeligste Lonkamre, og Nierligheds Genius skal føre mig gjennem Fængslernes Nat til min elskede Pige.

Allerede tidligt den følgende Morgen var Rudolf rejsesærdig. Bardernes hellige Infula slyngede sig imellem hans lysebrune Lokker. En lang, viid Kjortel, ombunden med et simpelt Belte, omgav hans Legeme; i Beltet hang det korte Bardesværd, over Skuldrene Lina's Harpe. Varmt trykkede han sine Venners Hænder, og efterat han af Ullev havde modtaget den fornødne Underretning, tiltraadte han fuld af Haab sin farlige Vandring.

Men, Haabet — denne tomme Besroligelse for Uhykkelige — bedrog ogsaa ham. I tre Dage vandrede han allerede omkring, allevegne sandt han Spor af

Nød og Elendighed i det udmarvede Land,
 men intet, intet Spor af sin elskede Vi-
 ge. Sin meeste Opmærksomhed henvendte
 han paa Ridderborgene, hvis Besiddere i
 de Dage vare ligesaa bekendte for deres
 vilde Tapperhed, som for deres raue Sæ-
 der, der tillode dem enhver Udsvævelse,
 enhver frænkende Fornærmelse imod Svag-
 hed og lidende Ufkyld. Mange af disse
 vældige Bygninger, som Stolthed, eller
 Herkesyge, eller Kanelyst havde optaar-
 net over Gletten, fandt Rudolf ode og
 ubeboede; tavst, fjønt udtryksfuldt, vidne-
 de de om, at alt er forgjængeligt under
 Solen. Deres stolte Taarne, som syntes
 at spotte Evigheden, laae, ved Tidens
 fortærende Tand eller Krigens odelæggen-
 de Haand, nedkastede i frygtelige Ruiner,
 hvoraf den levende Fantasie dannede tusin-
 de forskellige Billeder. I de vedbendom-
 pnygede Muurrister tudede den eenlige

Ugle sin rødsfulde Mattesang, de ful-
 sorte Narne, som den siældne Wandrers
 Godtrin ei mægtede at frække, hævede
 deres huse Stemmer i de gamle Egtoppe,
 som indhyllede Ruinerne i tungsindig Skyg-
 ge. Udyrkede laae de grødesfulde Marker,
 den sørgelige Tidsel, og det aagreude Kr-
 tetræ * skulte de frugtbare Agre. I Nær-
 heden af disse Ndelæggelsens Skuepladse
 fandt Rudolf nu og da en udlevet Ol-
 ding, hvis Haar Kummer for Tiden hav-
 de bleget, paa hvis indfaldne Kinder
 Elendighed tidligt havde draget sine Furer,
 der med svage Hænder søgte at opholde sit
 kummerfulde Liv. Guld af mørk Tungsin-
 dighed vendte Rudolf sig fra saadanne
 Egne hen til andre, hvor han havde me-

* Dette saare skadelige Ufrud kaldes i
 Mecklenborg Hasengeil.

re at haabe, men ogsaa mere at frygte; til de Egne nemlig, hvor hine Smaatyranner herskede, som i de indvortes Krige enten havde beholdt Overhaand, eller ogsaa tvungne af Overmagten havde modtaget deres Besiddelser som Lehn af den magtige Kurik. Alt gjensod her af udsvævende Gilder og støjende Drickelag; sjeldnere, men tungere, horte man her Elen-digheds Sukke; thi Frygten undertvang dem.

For det meste aabnede Rudolfs Dragt ham allevegne uden Vanfælighed Indgangen til disse Steder; af muelig Smildhed anvendte han for at opdage, om hans Vige maaskee kunde være skjult i een eller anden af disse Uskyldighedens Morderhuler. Ingen af dem forlod han, saa mange Farer han end udsatte sig for, inden hans Efterforskninger havde forvisset ham om, at man her intet vidste om

hans Vige, men med denne Visshed forlod han ogsaa dem alle. - Enhver Aften med den synkende Soel sank hans Haab dybere, og hver Morgen, naar han, efter en uroelig Slummer, rejste sig af sit haarde Leje, vare hans Forhaabninger svaagere, og mørkere Tungstindighed lejrede sig om hans Tøse.

Den fjerde Dag imod Aften kom han i en Egn, der ikke i saa høj en Grad syntes at have været Borgerkrigens vilde Sumleplads. Behagelige laae Markerne udstrakte mellem yndige Skovstrækninger, og bare fjendelige Spor af sildigere, omhyggeligere Dyrkning. I Baggrunden laae, paa en frugtbar Slejtte, ved en temmelig betydelig Soe, en gammel ærverdiga Borg, mod Landsiden omgiven af gamle Egetræer fra Oldtidens fjerneste Dage. Stolt hævede sig dens høje Taarne og Tinder over de lavere Eratoppe, pragtsuld spillede den

basende Soels ildrode Straaler paa de gyldne Gloje og de saaberdaekkede blodrode Tager, hvis uhyre Rjempefygger naaede langt ud over Sletten.

Ogsaa her maae du søge, tænkte Rudolf, i det han vandrede hen imod Bredden af Soen, og klar, som Solen gjennem Høstmorgenens Taager, funkledede en Straale af Forhaabning gjennem de Sørgmodigheds Skyer, der svævede om hans Pande, hans Blik blev lyst, som Aftenens Guld, der ventlig følgede ham imøde. Lykkelige Ahnelser fyldte hans Barm, og lodde ham haabe Glæder, som han dog ikke tænkte sig tydeligt. Han havde nu naaet Soen, ved hvis modsatte Brede Morgen knejsede i sin hele gothiske Pragt. Langsomt vandrede han langs hen med Bredden, roelig som hans Siel i disse Nieblikke var hele Naturen. Den synkende Soels allerhøieste Straaler brøde sig i Horizontens lette,

lyse Skyer, og farvede med luende Gulddisfes Kanter uesterlignelig skjonne. Blid indhyllet i Aftendæmringens halv igjennem-
 fgtige Slør laae Egnen udbredt for hans Dje; tavst var alt omkring ham, ikkun en-
 fette Lærkers sildige Aftensang afbrød Na-
 turens høitidsfulde Tavshed, sagte trillede
 Søens solvklare Belger, fra deres krusede
 Overflade sraalede, tusinde Gange mang-
 foldiggjort, den venlige Aftenstjernes Bil-
 lede tilbage.

Rudolf befandt sig nu ved Indgan-
 gen til Skoven, som, foruden en meget
 bred Grav, paa denne Side omgav Byg-
 ningen. Et højt, rundt Taarn, som fra
 Hjørnet af Muren sprang ud i Graven, vakte
 især Rudolfs Opmærksomhed; thi i
 Sommeraftenens Skumring oinede han stær-
 ke Jerngittere, som omhyggeligt forvarede
 hvert Vindue. Ved Roden af et gammelt
 Egetræ besluttede han, at tilbringe Nat-

ten, for med den tidlige Morgen at begynde sine
 Underføgelfer. Lavs sad Rudolf lænet op
 til den hundredaarige Stamme, ei Folger-
 nes sagte Hvidfien mellem Søens Siv, ei
 Vestrevindens Gusen i Egens Toppe for-
 maaede at dylse ham i Slummer; thi lyst
 og klart svævede hans elskede Lina's Bil-
 lede for hans Erindring, og Sønnen flyg-
 tede fra hans Øje. Det var Midnat.
 Mellem lette Skyer gled Maanen frem paa
 den venstre Side af Bygningen, og spredte
 sit zittrende Golv paa Trærnes Toppe,
 snart var ogsaa Laarnet oplyst af dens ble-
 ge Straaler. Rudolf kastede et Blik
 derhen. Et aabent Vindue vakte hans
 Domærksomhed, og denne steg, da han
 gjennem Jerngitteret troede, at see en hvid
 Gestalt svæve forbi Vinduet. Haab og
 Frygt gjorde ham skum og raadvild. Dog,
 paa eensgang naaede en Lyd af velkjendte,
 yndige Toner hans Øre. God som Haa-

bets opmuntrende Tryllestemme lode Tonerne i den eensomme Nat; thi hvor kunde Rudolf miskjende Pina's sømme, flagende Toner. Gjerne havde han' med Tordenrøst udraabt hendes Navn, men, Kjerlighed og Forsigtighed bøde ham at tie — og vente. Drunken af Glæde, stum af Henrykkelse og froe Bestyrtelse stod han lænet! op til Egens ujevne Stamme, og intet Ord fra Pina's Læber undgik hans Øre. Hun sang:

Uf! Livet er ofte en trykkende Klæde
 af centnertung Kummer, af Sorrig og
 Harm,
 tidt svinder, som Skygger, den smilende
 Glæde
 og levner kun Savn i den sorgfulde Varm;
 da ene i Gravens velgjørende Skjod
 man finder et Tristed for Kummer og Nød.

O Grav, i dit stille, dit flolige
 Gjemme
 der høres ej Jammerens skønnende Lyd,
 der avales ej dristigt Samvittigheds Stem-
 me,
 der haanes ej grusomt den lidende Dyd;
 der rove ej Laster vort Hjerte sin Fred,
 der hilde ej listige Snarer vort Bied.

Der tier hver Smerte, der lindres
 hver Kummer,
 der finder den Tratte den tryggeste Havn,
 omt Gravens velgjorende, ventlige Slum-
 mer
 ham luller til Ro i sin kjerlige Favn,
 han glemmer hver Jammer, som kvalte
 hans Bryst,
 til Evigheds Morgen ham vækker til Lyf.

Naar Vennen grumt rives fra vens
 nehuldt Hjerte
 og elskende Nige fra elskede Bryst,
 naar Skilsmisssens tunge, fortærende Smerte
 paa Jorden ej levner en Skygge af Trost,
 da fryder kun Tanken: bag Gravens Rand
 vi lykkelig modes i Gjensynets Land.

Saa vink mig da Død! til de evige
 Glæder,
 løs kjerlig de tunge, de trykkende Baand,
 jeg glad mod dit Alter som Offer frem-
 træder,
 mit bristende Nje skal signe din Haand:
 Thi ikkun i Gravens velgjørende Skjod
 man finder et Tristed for Kummer og
 Nød.

Saa sang hun. Glædens salige Laa-
 rer zittrede i Rudolfs mandige Nie.
 Sagte sneg han sig hen til Bredden af

Bandet. Med dampet Stemme raabte han : „Lina! bese Lina!“ dog stille var alting, som i den eensomme Grav, ingen Lyd forkyndte et levende Væsens Nærværelse. Utaalmodig raabte han højere : „Lina! kjender Du ikke mere Din Elskedes Røst?“

Lina. (ved Vinduet) Tor jeg troe mit Dre? har det virkelig været Dig muligt, at opsoge Din arme Pige dybt inde i Dbotriternes Skove?

R u d o l f. (hæftig) O Kjerlighed gjør alting mueligt, den er stærk som den Eviges Almagt, den bekjemper hver trodsende Hindring; styrket af den skal jeg gjennembrude disse Mure, inden hvilke min Pige sukker, som knusende Lyn skal mit Sverd da ramme Voldsmandens Jøse.

Lina Sagte! Du Kampens Søn!
Sagte! Vel hersker her nattlig Tavshed,
men Du veed, Forræderen sover aldrig.

Rudolf. (med dæmpet Stemme)
Men hvo vovede, at lægge forveven Haand
paa min Pige? Hvo vovede at indslutte
hende mellem disse skumle Mure?

Lina. Saa Dage efter Din Afreise
førte en Hob Ryttere ind i vor fredelig-
ge Dal. Flugt var umuelig; voldelig
flæbte man min arme Moder og mig til
denne Borg, som engang var min Fa-
ders, og hvor jeg lykkelig henlevede min
Barndoms fejte Dage. Man overgav os
i Kuriks, den vilde Kuriks Hæn-
der.

Rudolf. Min Pige indsluttet paa
sin Fædreneberg, som en livegen Fange!
(hæftig) Hævende Himmel! du styrke
min Arm og du skærpe mit Sværd.

Pina. Koelig! Rudolf! for vor Kierligheds Skyld! Koelig! Vi vare begge tabte, dersom man ahnede Din Nærværelse. Det var Nat, da vi ankom hertil. For R u r i k vare vi fremmede, men en tjenstfærdig Usling, som ledsagede ham, kjendte os og nævnede vore Navne. Han blegtede, og forbød strængelig, Gud veed hvorfor, de saa Elfskædeværrende endog med et Ord at forraade, hvo vi vare. Man rev mig af min jamrende Moders Arme og førte mig til denne meest affides Deel af Bygningen, hvor min Faders Morder, hvem jeg var uhældig nok til at behage, daglig forfølger mig med sin Kierlighed.

Rudolf. O beroelige Dig elskede Pige! Snart ere disse Trængselens Dage forsvundne.

Pina. Al, hvorledes tænker Du at künde frelse mig, Du og Dine Tusinde

formaae intet mod disse Mure. (langsom)
Jeg kjender kun een Wei.

Rudolf. Nævn den! Nævn den!
Pige!

Lina. Den er farlig.

Rudolf. Kjender troe Kjerlighed
Sarer?

Lina. Saa hør da! I Bygningens
tykke Mure fore hemmelige Gange * rundt
omkring til forskjellige Sider. Fra dette
Værelse, hvori jeg er indsluttet, gaar
i Muren en skjult Windeltrappe ned i Be-
gravelses-Hvelvingen under hiin Floj af
Bygningen; og i denne Hvelving er den

* Man finder ofte i de gamle Ruiner,
Spør af lige hemmelige Gange. I
en ston Ruin mellem Graantzburg
og Richtenberg i Svensk-Pom-
mern har jeg fundet sig en Lontrap-
pe, temmelig ubeklidiget.

hemmelige Løngang, igjennem hvilken min Moder og jeg allerede eengang have frelst os. Jeg var forgangen Nat ved Døren til Hvelvingen, men min Haand var for svag til at aabne den.

Nudolf. Takket være Himlen! Min Dragt skaffer mig sikkert Indgang i Borggen, og det lykkes da vel min Snildhed at komme ned i den affides Hvelving. Vent mig de tre følgende Nætter efter Midnat ved Døren, som fører ned til Hvelvingen, at jeg, veiledet af et Tegn fra Dig, kan vide til hvilken Side jeg skal vende mig, og dersom da Dyds og Retfærds Gader begunstiger mit Foretagende, da synker Du snart frie og lykkelig til min Barm.

Det meest skrækkende Malerie, som Sinas Kierlighed og Frygt for sin Elskede udfastede af de Farer, han udsatte sig for, ved at vove sig alene ned imellem fjendtlige Hobe, formaaede ikke at holde ham tilbage.

Han ikke bort. Den hele følgende Dag omvankede han i de nærliggende Skove, for at udspejde enhver Gangstie, enhver Gjenvej, som kunde lette deres Flugt, for at søge Tilflugtssteder, som kunde skjule dem, naar deres Flugt blev aabenbaret og Rudolph forfulgte dem. Mod Aften stod Rudolph endelig med et Hjerter fuldt af Kjærlighed, Haab og Mod ved Broen ind til Karhoff. Uventligt lod inden fra Muren det haarde: Hvem der? ham imøde. En fattig, ullykkelig Mand, svarede Rudolph, hvem Krigen og Brodres Rancøst have røvet alt, hvad der var ham kjert i Livet. Utlærede i flere Nætter har intet Dag skult mine rystende Lemmer. Und mig blot i Nat et Sted, hvor jeg kan udhvile mine trætte Lemmer til videre Vandring. Dog forgjæves er Forsøget at vække Medlidenhed i en Barm, for hvilken denne ædle Følelse stedse var fremmed. Bort — var allsa

Svaret — eller mine hungrige Hunde skal
 lære dig at ile. Af ædel Uvillie glødede
 Rudolfs Kind; dog dæmpede han denne
 opbrusende Fornemmelse og sagde: Ikke
 forlanger jeg Eders Bistand for intet; min
 Harpes Strænge skal vække Blæder i Eders
 muntre Kredse, som ere mig selvubekiendte,
 og i raske Sange vil jeg lovsynge Oldtidens
 Bedrifter. Saaledes lader dit Forslag sig
 høre; — lod Svaret — hie et Øjeblik?
 hvad hedder du? Man kalder mig Uffo den
 Sanger, svarede Rudolf glad. En
 af Dagten gik og traf Kurik og hans
 Staldbrødre i Glæstesalen. „Lad ham
 komme, lad ham komme“ lod det i Salen,
 da man hørte, at en Sanger dvælede ved
 Porten. Ikke længe varede det, inden
 Trækbroen raslede ned og Jaldgitteret soev
 i Veiret. Rudolf blev ført ind i den op-
 lyske Sal, hvor et vildt støjende Raab lod
 ham imøde ved Indtrædelsen. Med et

Angtigt Blik overskuede hans Karpe Dje den
 hele Forsamling. Hvor mangen byffeffe
 Snog saae han ikke, som ydmog snoede sig
 om den stolte Kurik, hvor mangt et Na-
 syn sandt han ikke, paa hvilket Gladerie
 og Trældom stod præget med umiskjendelige
 Træk, hvor mangt et mat Dje stirrede ham
 imode, hvis Jordums, Jld overmattet Bellyst
 havde sluffet. Tilfældt dvælede hans Dje
 paa Kurik; Bredens luende Rødme far-
 vede hans Kinder, da han saae Linas
 Kover og hendes Families Undertrykker;
 en hæftig Pittren gjennemfoer hans Ledemo-
 de — uvilkaarlig hvilede hans Haand paa
 Gæstet af hans Sværd. En Yngling skion
 som Endymion, rank som Aonbøgen, med
 Mod og Bestemthed i det lyse Dje, stod
 alene og affides ved Doren. Hvad fattes
 dig Sanger? spurgte han Rudolf, med en
 deeltagende Mine. Intet, svarede Ru-
 dolf — blot en Feberghsen, der gjennem-

foer mit Legeme. Kurik bød ham at sidde. Snart gjensløb den høje Sal af Harpens melodiske Toner, jevnt glæde Rudolfs Fingre hen over dens bærende Streng, ældgamle Folkesange lode fra hans Læber. Endnu var ikke lang Tid forløben siden den aarvaagne Hane havde forkyndet Midnattens Time, da vilde, støjende Skrig døvede Harpens Lyd og Rudolfs Stemme. Billig taug han. Med Hovedet nedsunket paa Harpen estertænkte han sin Stilling.

Endelig nærmede Kurik sig den takfulde Rudolf. Opmærksom og forskende betragtede han ham, omsider begyndte han, — hvad tænker Du paa Sanger! — Du sidder saa tabt.

Rudolf. (hurtig) Jeg tænker paa Biggo den Danske, hvorlunde han slog Forræderen Hiartvar.

Kurik. Du har vel besjunget hans Daad?

Rudolf. Nej, til de kommende Dages lykkeligere Skjalde vil jeg overlade det.

Kurik. (betragtede ham skarpt) Kunstigt fremfor hundrede af Dine Brødre slaer Du Harpens Strænge, og sød som Bækkens Risten er Din Stemmes Lyd; men bedre, hæderligere havde det dog været for Dig, om Din raske Arm havde lært at svinge Sværdet, og styre den stærke Landsk.

Rudolf. (ubetænksom) Ogsaa det har jeg lært, ogsaa Krigens Nøje og Fare har jeg lært at trodse; ikke Harpens Lyd allene, ogsaa Sværdenes Klirren og Skjoldenes Samklang er Musik i mit Øre.

Kurik. (spottende) Hvo skulde have søgt alt dette under Bardedragten? Hvor er Dit Fødeland?

Rudolf. (fattende sig) O langt, langt herfra, fremmed og ubekendt havde jeg sikkert maattet døe Hungersdøden i

Godtriternes Skove, havde Jeg ikke fundet Modtagelse her.

Kurik. (mistænkelig) Vi sees vel i Morgen Sanger! Jeg længes efter at kjende Dig noiere.

Ledtaget af sine tumlende Stadsbødre skede han ud af Salen. Rudolf blev tilbage, ene og med smertelig længsel ventende, at alt maatte vende roligt i Borggen. Svagere og stedse svagere brandte Lamperne, Dørvogterens Snorken i Forsalen var endelig den eneste Lyd han horte. Langsom reiste han sig. Dog paa eengang horte han lette, hurtige Godtrin i Ganggen. Rudolf kastede Biet henimod Døren og hiin Yngling, der først tiltalte ham da han traadte ind i Salen, stod for hans studsende Blik. Gyldne, blonde Lokker folgede ned over hans Skuldre. I den ene Haand bar han en stor Lampe, i den anden nogle Nøgler. Fuld af Deeltagelse

kvilede hans Dje paa den forundrede R u-
dolf, med en venlig Mine viste han paa
Harpen og gav ham Tegnet til at følge sig,
Rudolf tog Harpen og fulgte Yndlingen,
der forsigtig og med lette Fodtrin ilede
igjennem den lange Gang. Sagte aabne-
de Ynglingen de store, tunge Dørre og tog
Vejen igjennem de tilskodende Værelser.

Nu befandt de dem i en stor vidtloftig
Kuffal. Her ere vi for det første i Sik-
kerhed, sagde Rudolfs ledsager, og satte
Lampen fra sig. Fremmede! Dit Liv er i
Fare, Dine uforsigtige Uttringer har vaakt
Mistanke i Tyrannens urolige Hjerte. Han
troer sig overbevist om, at Du er noget
ganske andet, end det Du vil synes at væ-
re; han har givet Befaling til noje at be-
vogte Dig, ene denne Natts rasende Udsvæ-
velser ere Skyld i, at dette ikke er skeet og
at det er blevet mig mueligt at forsøge at
frelse Dig. Kom!

R u d o' l f. (med et taknemmeligt Haandtryk) Hvo plantede denne herlige Rose mellem alle disse Torne. Dit Navn ædelmodige Yngling!

Ynglingen. Mit Navn gjør intet, slet intet til Sagen; har jeg vel spurgt om Dit. Saa meget ride Du kun, at R u r i k har rovet mig alt uden Æren — at evigt uudstøffeligt Had imod ham slæmmer i mit Jnderste. Dog snart vorder min Varm stærk — stærk som mit Mod — og da — — dog see (han viser mod Vinduet) svage — og stedse svagere sunkle Stjernerne, usfordækt tader den ene sig efter den anden. Snart fliger den rødmende Dag bag Nødens sjerne Høje. Skynd Dig! Dine Næblikke ere talte.

R u d o' l f. (bestemt) Jeg kan ikke forlade denne Borg.

Ynglingen. (forundret) Du kan ikke, ikke heller da, naar jeg siger Dig, at

Denne Nat er Din sidste, dersom den opgaende
de Soel træffer Dig inden Kærhoff's Mure?

Rudolf. Selv da ikke. Thi ranet
af Voldsmanden sukker min arme Pige og
hendes Moder inden disse Mure — hendes
Frihed eller min Dod var det Losen, hvor-
med jeg traadde ind i denne Borg.

— Yndlingen. Arme Fremmede! var
det Din Pige, som for nogle Nætter siden
saa hemmelig blev bragt hertil. Intet Die
har siden seet hende, i det meest affides
Soarn holder Kurik hende i Forvaring.
Dog trost Dig! Rettskaffenhed er ikke saa
aldeles landflygtig her, som Du maaskee
troer. Et stort Antal af Kurik's tvung-
ne Vasaller vente kun paa et belejligt Die-
blik for tilligemed mig at betale ham hans
Grusomhed med blodige Renter. Og med
dette Haandtag lover jeg Dig at opbyde alt
for at bevirke Din Piges Frelse og Frihed,
lover Dig speidende at bevogte ethvert af

Kuriks Skridt, som kunde være farligt
 for hendes Sikkerhed. Men Kynd Dig
 (han rækker ham to Nøgler) der, denne
 Nøgle fører Dig igjennem hiin Dør ned i
 Begravelles-Hvelvingen, hvorfra . . .

Rudolf. (afbrydende ham) Denne
 Nøgle — Gud! nu er min Pige frelst —

Ynglingen. (forundret) Hvorledes?
 Jeg begriber Dig ikke.

Rudolf. Alting vil blive klart for
 Dig som Middagssofen paa den venlige
 Himmel, naar jeg siger Dig, at min Pige
 med højtbankende Hjerte i denne Stund venter
 mig ved Hvelvingen. Kom! Du! min Lykkes
 ædelmodige Skaber! kom og Skue Dit herlige
 Værk. Skue hvor saligt det er, at have gjort
 Mennesker lykkelige! Men deel ogsaa Lykken
 med os; Din Frihed er jo i Dine Hænder.

Ynglingen. Nei! min Skjebne,
 min brændende Trost efter Hævn binde mig
 til disse Mure; kun over Kuriks bløden

de Begeme kan jeg forlade dem. Din Pigaes Moder skal jeg beskytte, som jeg vilde have beskyttet Din Pige selv.

Rudolf. Jeg gaaer, men længe skal det ikke vare, inden jeg lejrer mig for Kærehoff's Mure, som Din og hendes Frelser og Hævner.

Med et takfuldt Blik forsvandt Ynglingen gjennem en Sidedør. I sit Hjertes overstrømmende Hentykkelse var Rudolf klar ved at holde ham for een af de salige Aander, hvilke Oldtids Fromhed troede nedsendte paa Jorden for at gyde venligt Haab og lindrende Trost i Elendiges qvalfulde Hjerter, for at bringe stille Fryd og uvant Hentykkelse i Kammers og Jammers frydløse Boliger.

Rask traadde nu Rudolf imod Døren aabnede den sagte, lukkede den ligesaa omhyggelig og steg ned af en Trappe han fandt for sig. Gravens dybe Tavshed herkede

sundt omkring ham, en kold ubehagelig
 Luft slog ham imøde; sparsomt oplyste hans
 Sampe den vidløftige Hvalving og viiste
 ham enhver Gjenstand i hiint vildsomme
 Halvlys, tier laaner den vakke Indbild-
 ningskraft saa mange ængstelige Billeder.
 Paa Høire og Venstre sandt Rudolf Gjem-
 mer, i hvilke hans Pina's Forfædre Rumre-
 de, i Baggrunden et lidet Messer-Altar.
 Rudolf hittede, det forekom ham som om
 en sukende Stemme nævnte hans Navn.
 Frygt var fremmed for Rudolfs Hjerte,
 han traadde nærmere, og med glad Hens-
 ynkelte horte han fra en Pille i Mæren Pi-
 nas Stemme. Vejledet af denne sandt
 han snart den i Pallen anbragte Dør og op-
 brod den let ved Hielp af sit Sværd. Min
 Pina! Min Rudolf! lod nu paa engang
 fra begges Læber, i disse Ord syntes alle
 deres Følelser at smelte sammen. Hverken
 Stedets Rødsler, eller de skrækfulde Gjen-

stænder, som omringede dem formaaede at
svække den Genrykkelse, som Knyldfrie Kjer-
lighed skjænkede dem i disse salige Dieblif-
te. For Rudolf var Lina Alt, og Li-
na aandede intet uden Rudolf. Hen-
sjunkne i hinandens Favn syntes de Elfen-
de kun at udgjøre et eneste Væsen. Saale-
des glindse mod Morgensolen to spejlsklare
Dugdraaber paa den tidlige Snelillie,
blidelig ryfter en Vestenvind Snelilliens
Blade — Draaberne synke sammen — og
samlede udtørres de af Middagsjolen
Hede.

Min Moder! begyndte endelig Lina
efterat hun havde fattet sig; thi Glædens
Opbrusninger ere som en vældig Strom, der
river alting bort med sig. „Det var mig
umueligt, uden at sætte alting i Bove i
dette Dieblif at bevirke hendes Frelse; men
var hellig forsikkret, at en kjerlig Haand

bevogter hendes Sikkerhed, at Du inden
faa Dage skal hvile i hendes Arme."

Pina. Ak! Rudolf! tør jeg vel
juble ved Dit Hjerte, medens min troe
Moder sukker i Fængslets Nat.

Rudolf. Jeg efterlader vissomme
Venner her i Borgen, Din Moder er tryg
Vag deres beskiermende Arm, indtil jeg,
naar min Pina er bragt i Sikkerhed,
kan ile tilbage for fuldkommen at frelse
hende.

Pina. Indtil dette lykkelige Øjeblik
kommer, vil Din Pina uafadelig bede
for hende, andet formaaer den svage Pi-
ge jo ikke.

Rudolf søgte nu Døren i Alteret
fandt den ved Pina's Hjelp snart. De
stige ned over nogle Trappetrin i den Gang,
igjennem hvilken de skulde gaae Frihed og
Sikkerhed imøde. Mørk og rødselsfuld var
denne Vej — sundum var Gangen saa lav,

at de kun nedbojede Kunde komme igjennem; andre Steder maatte de mojsommelig bane dem Vej imellem nedfaldne Steene og Jordstøkker, naar nu Lina's ængstelige Nie vovede et Blik i Hojden, da saae hun ved Lampens bedragende Skin stundum Jordmasser, der synes at svæve løse over dem, truende med at følge deres Førgængere, og saaledes at berede de tro Elskende en frygtelig Grav dybt i Jordens eensomme Skjød. Kierlig hældede Lina sit Hoved op til Rudolf, stærkt omfjængede han hende med sin kraftfulde Arm og saaledes vandrede de frem ad.

Var det Stedets Rædsler, eller var det en dunkel Forudsølelse i Lina's Sjæl; thi! hun gik tavs, indstuttet i sig selv ved Rudolfs Side. Endelig begyndte Rudolf: Hvorfor saa tavs min Lina? Dog, — sand Fryd er arm paa Ord.

Lina. Ej forstaaer jeg det selv, min Rudolf! Efter saa megen Kummer synes jeg igjen at ojne Maalet for mine varmeste Ønsker, mit Hoved hviler ved Din Barm, Din kjerlige Arm omslynger mig — og dog = = .

Rudolf. Og dog?

Lina. Og dog forjage bange frygtelige Anelser Glæden af min Barm, min spændte Indbildningskraft foremaaler mig tusinde, vilde, blodige Spøgesser.

Rudolf. Beroelige Dig Vige! ethvert vort Fodtrin fører os nærmere imod Sikkerhed og Fred, mod alle Kjerligheds smilende Glæder.

Lina. O! angstelig er Forudsølelsen af den Glæde man venter, naar man nyelig har afrykket Kummerens Lænker. Ak! og Glæden forsvinder jo ofte som Rattergalens Sang mellem Stormvinde, og

Med vort næste Godtrin kunne vi jo staae ved Kanden af Graven.

Rudolf. Du sværmer gode Pige! Hvorfra disse Tanker om Grav og om Dod.

Lina. O de ere saa naturlige. roelig smilende) Døden er jo allevegne. Den udstrækker sin kolde Haand efter Jærsten omgivet af pragtfuld Glimmer, og skener omkring Armod's Hytter; den luret ved Buggen — og den jubler omkring Oldingens Bane — ja! den trænger sig ind selv mellem Elskendes Favntag.

De vare nu ved Udgangen. Rudolf bejede de tæt sammenvoorne Busker Siden, og de traadde ud. Skjont og pragtfuldt var det Syn, som mødte det elskende Pærs blandede Dje. Som en flammende Lue steg Morgensolen frem bag de sølle Høje, og kastede sine første blodgode Straaler hen over de eensomme roe-

fulbe Marker. Paa hvert Græsfræe gittede Morgenduggens tallose glimrende Draaber, rødtligt flatterede af Solens luende Purpur. Stille, navnløs Røe var udbredt over den hele Skabning, kun den tidlige Lærkes Slag under den skæfrie Himmel og Grøllens melankoliske Sang i det dugfulde Græs afbrød Naturens højtidfulde Tavsbed. Stille gif Rudolf ved Siden af sin Pige henskunken i Beskuelsen af den vaagnende Natur. Doh, unævnelig Beemod svævede over Pina's Hæst — en stor Taare rullede ned over hendes blege Kinder, en anden gittede i hendes store h'aae Øie, der med et smerteligt Smil hvilede paa hendes Rudolf. Saa smiler Solen vemodigt gjennem sønderrevne Regnskyer. Dmt slyngede Rudolf sin Arm om hende, og bortkyste den Taare, som hang i hendes Øie, i det de ilksomt vandrede hen imod Skoven.

See Lina — begyndte Rudolf — skøn
og herlig ligger Naturen udbredt omkring
os. Venlig som den stigende Morgensoel
skal ogsaa vor Glædes-Soel smile os imøde.

L i n a. O! men Solen stiger jo
kun for snart igjen at synke.

R u d o l f. Lad den synke Pige!
Fislet gaaer den op for aldrig mere at
dale. (lidenkabelig) Der Lina! Der =

L i n a. (hurtig afbrydende ham)
Der samles vi for evig.

Pludseligt naaede en Lyd af ilende
Fodtrin og forskjellige Stemmer deres op-
mærksomme Ore. Stedse nærmere kom
Lyden. Vi forfølges, sagde Rudolf koldt.
Flugt er umuligt paa denne aabne Glette.
Skynd Dig til Skoven. Jeg vil forsøge
saa længe at standse vore Forfølgere. =
Nei! R u d o l f — svarede hun — Os
knytte, Kjerlighed's stærke, hellige Baaud!

En Døden sønderriver dem. (Bestemt) Jeg
forlader Dig ikke.

Rudolf. Saa bliv da Pige! Kun
igjennem mit Hjerte finder man Vejen til
Dig.

Kast drog nu Rudolf sit Sværd og
vendte sig mod sine Forfølgere. Med Kjer-
lighed's hele Inderlighed omslyngede Lina
ham. Saaledes slynger den svage Bed-
vende sig om Nonnens ranke Stamme;
frygteligt raser Nordvindens Vælde —
Bedbenden flager, men urokket trodser
Bogen de hylende Storme.

Dog! Et Blik tilbage til Kærhoff,
for at see hvo Rudolfs Forfølgere vare.
Gjelden lejrer Gøvnens hulde Genius sig
villig ved Tyrannernes Leje. Mistænksom-
heds angstelige Qvaler forjage Slumme-
ren fra deres trøtte Djelaag. Ikke ander-
ledes gik det Kurik. Forjaget af qual-
fuld Angest flygtede ogsaa den venlige

Slummer fra hans Leje, og overlod ham
 til de mørke Skrækbilleder, som den
 bange Fantasi i lange, skumle Rader frem-
 stillede for ham. Med et soer Tanken om
 den mistænkelige Sanger, som et Sværd,
 igiennem hans Sjel. Angstelig sprang han
 op, for at undersøge hvorledes man hav-
 de efterlevet hans Befaling. I een af
 Morgens lange eensomme Gange mødte
 ham hiin raske Yngling, der saa virksomt
 havde bidraget til Linas Befrielse. Med
 den høje rene Glæde i Sjelen, som Be-
 vidstheden om at have gjort Mennesker
 lykkelige skaber vilde han just vende tilba-
 ge for inden sine eensomme Vægge at ef-
 tertænke denne Nats Tildragelser og ord-
 ne de moednende Planer. Fast og roelig
 gik han R u r i k imøde, da han saae,
 at han ikke kunde undvige ham. Med
 et Falkeblif søgte denne at gennemskue

ham. „Hvorfor vandrer du saa til Dags omkring i Borgen som et Gjenfærd?“

Ynglingen. (foragtelig) Hvad om jeg nu fremmanede mine Fædres Aander, og opfordrede dem til at hævne Dine Grusomheder.

Kurik. Ubesindige! Stedse denne Tone. Hvad har Du for?

Ynglingen. Og hvor længe troer Du endnu at kunne behandle mig som Dreng? Du foragter min Ungdom og min Svaghed; derfor levner Du mig denne usle Skygge af Frihed.

Kurik. Du synes at glemme at Du maae ansee enhver af Dine Dage som en Gave af min Haand.

Ynglingen. Gave! Gave kalder Du det som Du ikke har givet mig, som Du ikke engang har Mod nok til at bevare mig.

Rurik. Trodsige Dreng! Skaf det da aldrig lykkes mig at boje Dig?

Ynglingen. (Stolt) Forsøg at boje Steenregene i Dine Skove, og Du vil finde at Du kan bryde men ikke boje dem.

Rurik. (i det han forlader ham) Ubegribeligt! Hvilken Magt holder min Aum tilbage! Hundrede og atter hundrede sank blegnende for dem og ikke een eneste af disse vendte tilbage fra Sorglemmelsens Rige, for at fordre Havn over mig. Ha! Skulde jeg maaskee, alt have døvet for længe? Han flyder i Veiret som en ung Eeg; jeg maae fæppe i den inden den flyder mig over Hovedet.

Hurtig bod han at sætte Ynglingen i Forvaring og søgte nu selv efter den misænkkelige Sanger. Da han ikke fandt ham stede han lige til Venas Bærelse. Ubeskriveligt var hans Raserie, da han opdagede hendes Undvigelse. Med en frygtelig

Jordensstemme opvæktes alle Borgens for-
 færdede Beboere. En Hob af sine Krigere
 bød han fra den ene Side, at søge at op-
 dage de Flygtendes Spor. Selv omgjorde
 de han sig med sit frygtelige Sværd, væb-
 nede sig med Bue og dens sikkert dræben-
 de Pile og styrtede i Svidsen af nogle andre
 Stridsmand ud over Drakbroen. Tilfældig-
 vis ilede han frem paa den Vej, ad hvil-
 ken de Elskende vandrede, rundt om søgte
 hans spejdende Blikke at opdage deres Spor;
 endelig naaer hans Øje dem. Han styrter
 frem langt forud for sine ledsagere, og i
 det han nærmer sig, seer han i en a fast at
 omlynge den forhadte Sanger, der søgte at
 unddrage sig den elskende Piges smarmende
 Favntag, for at møde den nærmende Sjens-
 de. Skrækkeligt bruste Tyrannens kogende
 Blod, hans Raserie tillod ham ikke at vente
 indtil Sværdet kunde domme imellem ham
 og Rudolf, han greb Bue, og sin frygt-

telige Pii! for hurtig at ende det forhadte
 Skuespil. Stærkt spændte den Vildes sene-
 stærke Arm den sukkende Bue, næsten berorte
 dens Spidser hinanden. Aldrig, saa for-
 tæller Sagnet, fejlede Muriks Pii! sit
 Maal, og denne Gang var Maalet —
 R u d o l f s Hjerter. Frygteligt hvinede
 den staalklædte Pii! igiennem Luften;
 L i n a, den troe L i n a kjendte Faren,
 Lynsnar kastede hun sig imellem hendes el-
 skede R u d o l f og den dødbringende Pii!,
 der sank dybt i hendes bølgende Barm, og
 gjennemborede et Hjerter reent og skyldløst
 som den første Qvindes paa Skabellens
 Morgens. Ned sank den Vleggende i den
 forfærdede R u d o l f s Arme. "Rudolf!
 elskede Rudolf! Stærke ere trofast Kjerlig-
 heds hell ge Baand — kun Dødens kolde
 Haand formaaer at sonderrive dem — Jeg
 døer glad og lykkelig, thi jeg døer jo for
 dig. — Lev R u d o l f! Opsyld din døende

Piges sidste Bøn, lev! for at beskytte din
 elskede Vinas forladte Moder. Hvo vover
 at male Rudolfs Fortvivlelse, hans vilde
 Raserie? som en frygtelig Tiger i Afrikas
 Sandørkener styrtede han med funklende
 Dje hen imod Kurik, der i stum Bestyr-
 telse ved sin egen Haand saae Gjenstanden for
 sin Lidenkskab blodig og livløs udskraft paa
 Jorden. Som den Almægtiges hævnende
 Lynkraale foer Rudolfs flammende
 Sværd ned paa den fremstyrkede Kuriks
 Iffe, og sældte ham til Jorden. I korte
 Strømme fød hans Blod hen over Eugen.
 Saaledes som Jordenskyen, der flygter paa
 Orkanens Vinger, flygtende endnu udsen-
 der sjerne, matte Lynglimt af sit mørke
 Skjod, saaledes hævede Kurik sig endnu
 eugang med truende Mine og halvruk-
 ket Sværd op imod Rudolf, men han
 sank tilbage og Dødens Mørke omskyggede
 hans Dje.

Saa snart Rudolf saae Kuril falde fælede han tilbage til Lina, i og sank overvældet af smun, navnløs Smerte ned ved Siden af hende, uden at bemærke de Hundrede blinkende Sværdklinger, som omgave ham. Sikker havde Døden i denne Stilling overrasket ham, naar ikke hiin modige Ungling atter, som en frelsende Cherub havde stillet sig ved hans Side. Lykkeligvis vare de Mænd, som Kuril bed at bevogte ham hans hemmelige Tilhængere.

„Nu staaer Havnens og Gjengjeldsens lange søkkede Time! raabte de Fremtilende Unglingen imøde — Borgen er næsten blottet for Forsvarere. Her ere Baabben. Usformodentligt, som en Lynstraale fra klar Himmel, lader os overrasse de Sikke.“

„Jeg kommer! Ha Kuril! Jeg kommer“ raabte den blussende Ungling.

Som en Stormvind foer han med blinkende Glavind frem i Spidsen for sine kjæfke Fedsagere. Snart vare de sikkre Vagter overrumplede, og uden synderlig Vanskelighed satte han sig i Besiddelse af Borggen. Rundt om udsatte han nu Poster, og ilede derpaa hurtig den betrængte Niddolf til Bistand. Vildt flammede Kampens Lue, frygteligt klirrede de tunge, blinkende Svarde, huult gjenlød de sammenstødende Skjolde. Dog, snart var Sejeren afgjort, ikke een af Grusomhedens hyrede Trælle undgik Retfærdighedens hævnende Arm, alle maatte de følge Arnrik, deres Forbrydelsers Formand, paa den dunkle Vej til Skyggernes Land. Efter endt Kamp stod Unglingen tavs, lænet paa sit Sværd og overskuede den blodige Kampplads; saa staaer den trætte Mejer efter suldendt Dagværk, og overfluer de Dønger, som sank for hans Læe.

Unglingens uroelige Dje søgte Rudolf.
 Endelig øjnede han ham længere tilbage,
 under Udbrud af vild Smerte knælende
 ved et livløst, blodende Legeme. Med
 lette Sied ilede han did; hans første
 Blik faldt paa Rudolf, det andet
 paa den herlige, blegnende Skabning,
 som hvilede ved hans Fodder. Som Smer-
 tens Sindbillede, dannet af Marmor ved
 Kunstnerens Haand, stod han der maas-
 los og ubevægelig. Barmhjertige Himmel!
 raabte han endelig, seer jeg rigtig? eller
 bedrager et Syn mit stoffede Dje? Han
 traadte et Skridt nærmere, og det angst-
 lige Blik sank atter halv fravendt ned
 paa den blodende Lina. Nei! raabte
 han smerteligt, jeg bedrog mig ikke, det
 er Lina, det er min fromme, ejegode
 Søster. Med sank han ved Rudolfs
 Side. Hans Smerte var stum, ingen
 Lyd sneg sig over hans bævende Læber.

Endelig griber han *Lina*s kolde Haand og siger: Hulde *Lina*! saaledes, at! saaledes ventede din Broder, din troe Ludvig, ikke at gjenfinde dig. O! vilde din flugtende Sjel endnu engang vende tilbage, vilde dit omme Dje endnu engang aabne sig og skænke din Ludvig et Afkedsblik. Tavst bojede han sig hen over hende, længe hvilede de broderlige Tæber paa den-elskede Søsters kolde Mund. Endnu engang aabnede *Lina* de halvbrustne Dine. Med ubeskrivelig Omhed hvilede hendes Blik paa Ludvig og Rudolf. „Ludvig“ stammede hun — altså blide der mig dog endnu een Glæde paa Kanden af Graven. Ludvig! Rudolf! elsker hinanden som Brødre! elsker hinanden som *Lina* elskede Eder! Nu tang hendes Tæbe, det blide Dje, som selv i Dødens Dieblikke tolkede idel Høe, idel Fred og Tilgivelse, luffedes for evig.

Saaledes flammer Lampen, hvis sidste Olie er fortæret, endnu engang med en klar Lue i Vejret, og slukkes for stedse. Over Lina's blodende Legeme rakte Nudolf og Ludvig hinanden Haanden, og dette Haandtag var en tabt, en hellig Forsikkring om evigt, ubrodeligt Venfskab, Venfskab ud over Graven.

Langsomt og sorgelig gik nu Toget tilbage til Bergen. Lina, denne savre Pille, der i dens skjonnestes Flor segnede brudt under Nordvindens valdige Fied, bare de imellem dem. Ludvig hastede frem, fuld af sønlig Kjerlighed ilede han med højt bankende Hjerte til Lintegardes Tængsel; op sloj den tunge, jernbeslagne Dør, og den ædle Son sank maalsløs ned foran den beslyrtede Moder. Daktet vil jeg lade falde for denne Glædens og Jammerens Scene. Hvo tør rove at maale Moderhjerterets navnløse Jammer ved

Synet af den elskede, blegtede Lina?
 Og hvo kan tolke Moderens stumme Blæ-
 de, da hun gjenfandt den tabte Ludvig,
 Ynglingen, som hun ikke mere ventede at
 see paa denne Side af Graven?

Man gjorde nu Anstalt til at berede
 den troe Lina et Hvilested imellem hendes
 hensovne Fædre. Dog, med Varme og
 Hæftighed modsatte Ludvig sig dette For-
 sæt. Nej! ikke saa, udbrod han, ikke saa-
 ledes, varmt og trofast elskede min hul-
 de; slumrende Søster Naturens evig om-
 veltende Skonheder, altid saae hun sig
 gjerne omringet af dens tryllende Gjen-
 stander. Ikke skal hun hvile her i en
 stummel Hvelving, nej! under frie Him-
 mel, omgivet af Guds herlige Natur skal
 hun blidelig slumre, og hendes Legeme
 roelig henfalde i Stov. Forgjæves erin-
 drede man ham om, at den Tid var
 forbi, da man jordede de Afdøde paa

Marken i Høje og uindviet Jord. Den Jord — raabte han — hvor Dydens Vndling, hvor Skyldfrie Kierligheds Martnr Nummer, den er hellig, som den Eviges Tempel. Da Rudolf endelig traadte paa Ludvigs Side, saa fandt dennes Villie ingen videre Modsigelse. Den følgende Morgen opfaste Rudolf og Ludvig ved deres troe Krigeres Hjelp en Høj, hvori de under mandige Taarer nedsatte den ædle Linas Legeme, der faldt som et frivilligt Offer for troe Kierlighed. Højen beplantede de med Elmetræer, og omgave den med en Indfatning af Markstene. Rundt om Højen bleve de troe Krigere jordede, som faldt i Kamp for Ludvig og Rudolf; ogsaa denne Plads blev indhegnet og beplantet med Træer, som snart voxte i Beiret til ranke, herlige Stammer. Paa en flad Steen oven paa Højen indgrov en forbigvarende Kunst-

ner, som hørte Lina's Historie, denne
 forte Gravkrixt:

Wandrer!

Her stumrer Lina af Kærhoff;
 hendes Navn er mere end en Lovtale,
 thi hun var uden lige.

Ogsaa Kurik og hans slagne Stalds
 Brodre bleve nedsatte, Nordost for Kær-
 hoff, i en Høj, som eenlig veiser sig
 over den jevne Egn. Gold og ufrugtbar
 ligger den indtil denne Dag mellem de
 herlige grødefulde Marker, dens nogne
 Top omsuses altid af Vinden, hist og
 her spirer et sjeldent Græsstraæ frem af
 den sandede Jordbund. En stor Kampe-
 steen paa Højens Skraaning viser endnu
 Stedet, hvor man nedsatte dem.

Snart bragte et Tilbud Sigfrid Ef-
 terretning om de sidste Dages Begivenhed,

og hurtig indfandt han sig i Spidsen af sine Krigere paa Kærhoff. Inden kort Tid lykkedes det Sigfrid og Rudolf og Ludvig at tilbagerinde alle den sidstes betydelige Eiendomme. Men ingen Udspredelser, ingen Kamptummel var i Etand til; at forjage den sorte Tungstindighed, som svævede om Rudolfs Pande. Frygteligt kæmpede han altid; thi han søgte Døden, men den undveeg ham. Da Ludvigs Besiddelser vare gienbundne og sikrede, da Noe og Fred og Velstand begyndte at blomstre trint om, da søgte Rudolf, nagtet alle Ludvigs fjerlige Overtalelser, Døden i andre Egne, og fandt den endelig paa et Tog til Palæstina for Jerusalems Mure.

Under Sigfrids vise Veiledning moednedes Ludvig til Mand; adelt og retskaffent var hans Hjerte, valdig hans magtige Arm — derfor var han æret og

fegget igjennem Vendernes Cane. Han
 ægtede en af Landets ædle Døttre, som
 Gagnet ikke nævner, og blev ved hende
 Stamfader til en hødret A kom, iblant
 hvilken, selv i de siddigste Tider, vare Mand,
 ligesaa bekjendte for koldt uroffeligt Mod,
 som for Sjelsadel og alle blide Dunder; Mand,
 som Nationerne nævne blant deres ædleste.

Rærhoff's stolte Mure, der syntes
 at trodse Tiden og Evigheden, sank i den
 ødelæggende Trediveaars Krig sammen i
 Ruiner. Glemsel troner imellem dem.
 Kun nu og da, naar den virksomme Lands-
 mands dybtsevende Blov opkaster Rærhoff's
 hensmuldrende Muursteene, mindes han,
 her kneisede een gang en mægtig Borg; men
 hiin lille Høj, som trosfast Kærlighed rejste,
 den grønnes endnu lige skion, omendskjønt
 Aarhundrede ere svundne hen over de ær-
 bødige Elmer, som bekvage dens Top,
 og selv da, naar den barste Nordvind af

Ierede for længe siden har nedkæstet deres stolte Kroner, vil den hjerlige Pige og den elskende Yngling beplante Højen med duftende Roser, og tilsværge hinanden, at elske trofast indtil Døden, som Lina og hendes Rudolf elskede.

J. Rehling.

B æ r r e t.

(Oldrusfiff).

De Jomfruer hopped' paa Eng og Vang
Saa mængen en fauer Vise de sang.

Mit er Bærret hiint rode.

De plukke de Blomster, de sanke de Bær
I Græs paa Eng og i Mos ved Kiær.

Mit er Bærret hiint rode.

Saa legte de til det ad Dvelde led,
Da hopped' de alle saa let affed.

Mit er Bærret hiint rode.

De hoppede alle saa let affed,
Petrona sinker de modige Tied.

Hvor er Bærret hiint rode?

Gaa gif hun vilbt i den sorte Nat,
 Og hun gif vilbt i det skielose Krat.
 Hvor er Bærret hiint rode?

Af! hvo skal skaae mig Arme bi
 I den fæle Nat, paa vilden Sti,
 Mig og Bærret hiint rode?

Den Fællemand horte hendes Nost,
 Han haalede did til Skerm og Trost.
 Hvor er Bærret hiint rode?

Nu bliver jeg gierne i Krattet her,
 Nu kan du beskierme mig med dit Sværd,
 Mig og Bærret hiint rode.

Om Morgenen gif hun i Hoieloft ind,
 Foruden Blomster, med siljehvid Kind,
 Uden Bærret hiint rode.

Hvor ere de Blomster, hvor ere de Bær,
 Du plukked' paa Eng og sanked' ved Liær,
 Og hvor er Bærret hiint rode?

D Moder! jeg gif feil i den sorte Nat,
 Saa gif jeg og feil i det stielose Krat.
 Hvor er Bærret hiint rode?

Da raabte jeg: Hvo skal staae mig bi
 I den søle Nat, paa vilden Sti?
 Mig og Bærret hiint rode?

Da hørte Monos søs min bange Røst
 Og ilde hid til Skjerm og til Trost.
 Hvor er Bærret hiint rode?

Han var saa kjærlig, jeg blev saa sær,
 Da gav jeg ham alle de Blomster og Bær,
 Samt Bærret hiint rode.

Schaack Staffeldt.

 Digte af G o e t h e.

I.

 Menneſkehedens Grændſer.

Naar den ældgamle
 Hellige Fader
 Med rolig Haand
 Af rullende Skjer
 Styrrende Lyn
 Over Jorden ſaaer,
 Kyſer jeg Kiortens
 Yderſte Flig,
 Trofaſt, med barnlig
 Gyſen i Barm.

Thi med Guder
 Maa sig maale
 Intet Menneſke.
 Hvis han ſig løfter
 Og berorer
 Stiernen med Iſien,
 Intet begrunder da
 Uſikre Gudsaal,
 Og med ham lege
 Skyer og Vinde.

Staaer han med ſaffe
 Marsfulde Knokler
 Paa det velgrundede
 Varende Jord,
 Ei da han rækker
 Did, at med Egen
 Eller med Ranken
 Han ſig ſaa maale.

Hvad adskiller
 Guder fra Menneſker?
 At mange Folger
 Fra Hine ſinde.
 De haver Folg'n,
 De ſuger Folgen,
 Og vi nedſynke.

En liden Ring
 Begrænder Livet,
 Og mange Slægter
 Sig troligt lænke
 I Livarellens
 Evige Liede!

Min Gudinde.

Hvilken Udødelig
Vor sig den høieste Pris?
Med Ingen jeg strider,
Men giver den dog
Den altid bevæglige,
Alltid nye
Selsomste Jovis Dotter,
Hans Kieledægge
Phantasse!

Chi hende har han
Alle de Luner,
Som ellers han
Vor sig bevared

Venlig Hienket.
 Og har nu sin Glæde
 Af Legebarnet.

Enten hun rosenkrandsk
 Med Lillekænglen
 Betræder en Blomsterdal,
 Byder over Sommerfugle,
 Og letnævende Dug
 Med Bie-Læber
 Af Blomstret suger;

Eller og hun,
 Med slagrende Toffer,
 Og mørke Blif,
 I Vinden suser
 Om Klippevagge,
 Og tusindfarvet
 Som Morgen og Aften,
 Altid veksende,

Som Naaneblif,
 Synes de Dødelige.

Fader os alle
 Faderen prise,
 Den Gamle, Hoie,
 Der med sig en skion
 Ufalmende Hustru
 Os Dødelige
 Huldt forened'.

Ehi kun med os
 Forbandt han hende,
 Med Himmelbaand:
 Og hende bød
 I Sorg og Glæde,
 Som Vennevis
 Aldrig at svige.

Alle de andre
 Arme Slægter,
 Paa den bærnrige
 Levende Jord,
 Vanke, og aande
 I dunkel Nydelse,
 Og tunge Smertes
 Det øjebliklige
 Indfrænkte Liv;
 Boiet under
 Nødtorsts Nag.

Men os han gav
 Sin om ham sysslende
 Elskte Dotter,
 Fryder Eder!
 Moder hende venligt
 Som en Brud.
 Tilskaaer hende Qvindens
 Sang, ved Arnen.

Og lad den gamle
 Evigermoder Viddoms
 Den-hulde Siel
 Go ei fornærme.
 Dog kiender jeg Gasteren
 Den Eldre, Stadige,
 Min stille Behinde.
 O at hun først,
 Med Livets Lys
 Sig fra mig vender,
 Det ædle fremtydende,
 Troffende Haab!

3.

H a r t s e l s e.

(i Vinteren.)

Ornen liig,
 Der paa tunge Morgenfyé,
 Paa stille Binger hvilende
 Efter Byttet seer,
 Svæve min Sang.

Thi en Gud har tegnet
 Hver sin Bane;
 Som den Salige
 Giennemiler
 Raff til Maalet;

Men hvo som Modgang
 Hjertet sammentraf,
 Siemper forgieves
 Mod Jerntraadens
 Faste Skranker,
 Som bittere Sar
 Sin cengang løser.

I frygteligt Skormørke
 Erænger sig Raavildtet,
 Og med Spurbene
 Har de Rige længst
 Sønkst sig i Moser.

Let følges den Vogn,
 Fortuna styrer,
 Piig mageligt Dros,
 Der paa slagne Vei
 Folger Tyrskens Indtog.

Men hvo er hist han,
 Hvis Stie sig taber i Krat?
 Efter ham Naar
 Grenene sammen.
 Utter Græsset sig reiser,
 Ham Orken Anger.

Af! hvo læger dens Smerte,
 Hvem Balsam er Gift?
 Som inddrak Menneskehad
 Af Elfskøvs Syld?
 Først foragtet, nu Foragter,
 Fortærer han hemmeligt
 Sin egen Vard,
 I usirkfom Selvfølen.

Er der en Lyd
 Af din Psalter, o Fader?
 Endelig for hans Dre,
 D da gæng hans Hierte?

Habne det indhyllede Blik,
 De tusind Kilder,
 Ved Siden af den Smægtende,
 Midt i Orken.

Du, mange Glæders Skaber!
 Du rigelige Giver!
 Sign Brodrenes Jagt,
 Paa Sporet efter Vildt,
 Med Ungdoms Overmod!
 Med frodig Mordlyst!
 Uvæsnets skidige Havnere,
 Mod hvem alt længst forgæves
 Med Knippler Bonden kiemped,

Men hyl den Ensomme
 I dine Guldfæver,
 Omflæng din Digtets
 Jugtige Haar
 Med Vintergrønt,

Et atter Rosen blomsker,
O Kierlighed!

Med den dæmrende Fafel
Lyster du ham
Giennem Mattens Stie,
Over bundløse Bei,
Paa ode Glette.
Med den tusind'farvede Morgen
I Hjertet du ham smiler,
Med den bidende Storm
I Skyen du ham hæver.
Vinterfrømmer fra Fjeldet styrte
I hans Psa mer;
Og frommeste Tak - Alter
Bliver den frygtelige Linding,
Den sneedakte Isse,
Som ahnende Slægter
Med Vanden frandste.

Du skander med usorkket Barm
 Hemmelig aabentlys,
 Døer undrende Jord,
 Og skuer fra din Skye
 Dens Riger og Hertighed,
 Som du vander
 Med Brødres Aarer!

Øhlsflæget.

Til

S e p h i r.

(Efter det Spanke af Villegas.)

Blide Indvaaner af grønnende Lunde,
 Evige Ven af guldblokkede Maidag,
 Symphe, udaandet fra Cyrias Bæber,
 Ventlige Sefhir!

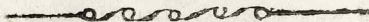
Ah! hvis du Vidne var for til minummer,
 Du, som medynksom min Klage henvistede,
 O saa henvist ogsaa nu til den! Grumme
 Elskerens Dodsful!

For Hun medlidende kiendte min Smerte,
 For Hun lystsmilende lindred' min Smerte,
 For hun mig ynded', men nu hendes Brede
 Knuser mit Hjerter!

Maatte da Under med faderlig Omhed,
 Maatte da Himle med venneshuld Omhed
 Mildne de skængere Tider og kaane
 Jorden for Sneen!

At ei den graanende Winterfjæs Byrde,
 Hoiden omtruende, røre din Skygge!
 At ei dens Hagl over doende Spirer
 Saare din Vinge!

Sjact Staffeldt.

Til

D e d e n.

E l e g i e.

Sidste Dag! — O! søde Tanke! —
 Gave stor af Himmelen;
 ikke frygtløs vil jeg banke
 til dig Kummer's Troster hen.

Endnu aander jeg herveden?
 Snart, ja snart det er forbi.
 Evig hidset er kun Glæden,
 Der er evig Harmoni!

Af! min Lyda! Kionne, eene,
 Snart min Kummer ender sig.
 Lil dig Gode, Englerene
 Skjebnen snarlig kalder mig!

Snart da, Død! du mig bortvinke,
 her ej Fryd mig venter meer;
 naar jeg seer din Lee at blinke,
 Haabets forste Glimt jeg seer!

Troster, Død! min Von dig rorer,
 — selv du voldte jo mit Gavn, —
 alt jeg Himlens Lovsang horer,
 synker hen til — Lydas Gavn! —

J. J. Albrecht Schønberg.

F ø r o g N u .

S o n n e t . T i l S . P .

Oste i min Barndoms søde Drømme
 onsked' jeg et Slot af Marmorsteen,
 der jeg Peru saae sit Guld udtømme,
 saae trindt om bekrandsk med Frugt hver
 Green !

Kommed mig i 'No en Hytte reen,
 gjerne jeg nu vil Palladset romme ;
 jeg og Lyda være fri for Meen,
 ej blandt Mennesker vi længer drømme!

Hvad er Guld og Glands for Elskere
 mod en Hytte fuld af lille Glæde?

Lykken mig kun under Gødder træde,
 jeg med udelst Hjerter spotter den!

Matte ere alle Skjebnens Vise,

hvis jeg kun seer eet af Lydas Smile! —

J. J. Albrecht Schönberg.

— B l o m s t e r n e .

Dg over Engen
 Jeg eensom gaaer,
 Dg Harpestrængen
 Med Længsel staaer:
 De Klippesteene
 Bevæge sig,
 I Lundens Greene
 Det svarer mig.

Bjergkloften gjælder

Saa venodsfuld,

Alf Gruben vælde

Det gamle Guld;

De Blomster hæve

Dg hilse mig,

Dg alle hæve

Paa Stikken sig.

For stedse spæde,

De være maae

Naturens Glæde

Dg hendes Smaa:

Ved hendes Bryster,

Endnu som før,

Ved rene Lyster

De die tør.

I hver en Stengel
 Indluffet boer
 En bærntlig Engel,
 Et Himmelnoer;
 Og naar i Liden
 Den Blomst forgaaer,
 En Engel liden
 Af den opstaaer.

De synes trænge
 Sig ventligt nær,
 Som om de længe
 Mig havde fiær,
 Som om de vilde
 Ved Farvespil
 Mit Savn formilde,
 Mig tale til.

Thi af! den Alder,
 Som Skialden end
 Med Vængsel kaldes
 Omsonst igien,
 Endnu den hviler,
 Den skionne Tid,
 Og standset smiler
 I Blomsten blid.

Det, som ham trykker,
 Fra Vaar til Vaar
 I Blomsterhyller
 Fremarvet gaar:
 Hvert Gro bevaree
 Hiint første end,
 Men aabenbaree
 Det ei igien.

Ja Blomster spæde
 Min Sang forstaae,
 Om Natten græde
 De Taarer smaa,
 Ut Uskylds Dage
 Ut! kun hos dem
 Endnu tilbage
 Beholdt et Hiem.

Mod mig de hige
 Saa nær, saa nær,
 De ville fige
 Hvad svundet er;
 Men ak! de ikke
 Kor' fige hvad,
 Thi kun de ikke
 Med løftet Blad.

Ehi kun de høve

Dg hilse mig

Dg alle høve

Paa Stikken sig,

Naar over Engen

Jeg eensom gaaer,

Dg Harpestrengen

Med Længsel staaer.

Schack Staffeldt.

Serenadesang

til

Komedien: *Lagnerne*, af Goldoni.

Ventlige Søvnand! Blid sig ned
 Til min tilbedte skjønne Vise;
 Tryllende-Drømme i dit Bled
 Sig til den Huldes Leje snige,
 Ukylds og Ungdoms muntre Lust
 For den Slumrendes Dine svæve!
 Aldrig et Suk Amandes Bryst,
 Aldrig engang i Drømme have.

Viis hende i dit Tryllespeil,
 Hvad hun ej vaagen vil erkjende:
 „Eufinde Fortrin uden Fejl;“
 Viis, hvad enhver maa see i Hende;
 Og vil Hun end ej see sit Vard,
 Hende det dog eengang at lære:
 Viis hende da den Slave-hær,
 Som maa for hende Lænker bære.

Kunde Du da imellem dem,
 Som for den Hoffuldfornne brænde,
 Trylle den Armes Billed frem,
 Der sukker her, ukjendt for Hende!
 Dog — nodig Hun det saae maaskee —
 Jeg dette! Onske vil forsage!
 Aldrig Hun selv i Dremme see,
 Hvad der kan Hendes Blik mishage.

Rahbek.

U f d e n r ø d e B o g.

L a a l m o d.

Da en Engel fra Himlen paa Jordkloden
fordum vildfarede?

Uf! og tilbage ei fandt, dydige Laalmod?
du blev.

S a m m e.

Graadgiennemsmilende Laalmod, du klage-
nynnende Engel,

Som i Lidelsens Skiod fletter af Torne
din Krands,

Lor ei Seier og Hæd ad Livets Bane mig
føre,

D saa følge du mig, føleløs werde jeg ei!

Betingelse.

Gienker, veldådige Guder! mig ikke Sun-
 sten at nyde,
 Hvis I ei foie til den Gavnets og Lidel-
 sens Kunst.

Sammenligning.

Silve Instinkt! er du ei en Vandringsstav
 for den Gunde,
 Medens den seene Forstand Kryblingens
 Krykkepar er?

Til de Syge

Philosophien velsigner som Lægedom og som
 Lise,
 Ak! hvi blev det vor Lød, at vi behøve-
 de den!

Det Ypperste.

Mellem Afsmag og Trang, Begjærets jor-
 disse Folge,
 Noiet ungdommelig staaer, Gudernes
 salige Lod.

Lilfredsbed.

Intet jeg meere attraaer, hvis Skiebne's
 styrende Vilje
 Skienker til Meierens Sved mig den, so-
 kratistiske Fryd.

Stoicism.

Skion er den Kunst at nyde og vogte Glæ-
 den for Afsmag,
 Dog en Fionnere end, den, at undvære,
 der er.

B a l g.

Bømmelse velter sig mat' paa hovnende,
 guldstukne Divan,
 Brang paa skimlede Straa — sig mig,
 hvor døved' du helst?

K o n g e n.

Menneske, op — og grib Selvstændigheds her-
 lige Scepter!
 Herre over dig selv, Skabningens Herre
 du er.

S i m p l i c i t e t.

Galig Naturens Søn, som foragter Livets
 Udpyntning
 Og i Tilværelsen alt føler sig nøiet
 og stolt.

Uvidenhed.

Trefold lykkelig den, som naar en Viismand
ham spørger:

Hvi er du lykkelig? ikke kan sige hvorfor.

Den gode Skuespiller.

Lykkelig den, som spiller paa Livets Kistende
Scene

Sine Roller, og ei veed, at kun Roller
det er.

De Viises Coquetterie.

Hvis du Glæden forfølger, den for dit Favn
vil undvige;

Sløe den Stolte, og brat vil hun forfølge
dit Soor.

Glæderne.

Mange Glæderne ere, som eies eller fortæres,
 Dog de skionnefte kun Syner og Billed-
 værk er.

Alteret.

Der er et Alter, hvor selv Uranionerne tiene,
 Skiondt deres Patera ellers af Gaver er
 fuld;

Der er et Alter, hvor ei den tryglende Ut-
 traae nedknæler,
 Skiondt det paa Glæder er rigt — Kun-
 sternes Alter det er.

Til de æsthetiske Realister.

Daarer! hvis lavere Jd vil tørste Geniens
 Blomster

Dg ved den himmelske Jd faage de jor-
 disse Noer.

Til Theoristerne.

Giver I love, o Daarer! for Geniens selv-
 skabte Verden,
 Medens Naturen selv lydig modtager
 hans Bud?

Digterprøve.

Vil du vide, om dig Naturen til Digter ind-
 vied'
 Og om Begejstringens Gud kasted' sit
 Løn i dit Bryst?
 Gå til Orkenens Kavn; for skedse adskilt
 fra Vidner,
 Der slaae Harpen og da Genius hilser
 jeg dig.

Det Frivillige.

Meget Gliden formaaer og den sandforntæl-
 lende Meie,
 Dog det Yndige kun kommer ubudet til os.

Til Digteren.

Spil dog længere ei det daglige Pios Melodier,
 Hørd det ved dorisk Klang eller ved my-
 siff det smelt!

F o r m e n.

Samlivets venlige Charis, Urbanitet, vær
 mig hilset!
 Du, den evige Freds synlige, blide Ge-
 stalt.

Selvtilbedelse.

Mennesket er en Narcis, som i Naturen sig
 speiler,
 Og i sit Billede nu trykket tilbeder sig
 selv.

Over Bryllupsalen.

Elkov og Attraae dig raskt til Hymens Hel-
 ligdom føre,
 Men Undseelsen dig indenfor række sit Glor.

Eil Delia.

Det er forgæves, at du med Amors Kunst
 mig lokker,
 Du vil seire, og saa staaer jeg forsigtigt imod.

Eil * * *

Ydmyg staaer du og stum blant dybtreds-
 skuende Stormænd,
 Og usynlig du dig gjør med Beskedenheds
 Glor:
 Saaledes staaer i en Kreds af kneisende,
 frugtløse Graner
 Gartnerens podede Træ, bugnende under
 sin Frugt.

Beskedenhedsreglen.

Arind og Stolthed det er, som af Fortienest
 fen fræver,

At den beskeden skal følge sin blændende
 Glands.

Philosophiens Oprindelse.

Ahriman var det, som først paa Menneskets
 nøiede Labe

Lagde det frække hvorfor, Himlens
 forbandede Lyv.

Undseelsen.

Dydens Morgenstær ei, dens Nedgangs
 døvelende Purpur

Er du, blussende Glands hisset paa
 Jomfruens Kind:

Ikke Undseelse stod i Edens hellige Skjoger,
 Først da det Onde blev til, Uskyld, da
 rødmede du.

S a m m e.

Ikke, Undseelse du, er Dydernes hellige
Moder,

Brode og Ukyld her, Rødmende, avle-
de dig:

Men som Laalmod er skion, naar mod Van-
hælds Komme den smiler,

Saa, o Gratie! du er det ved blottede
Læst.

Guldendelse.

Mand og Kvinde i Favn er Tingenes høies-
te Spidse,

Chi hvad overgaaer Væloe og Blidhed i
Pagt?

Schack Staffeldt. |

I.

F r e y a s K o f.

Dette, og de efterfølgende Digte høre til
 en nordisk Fortælling, som i sin Tid vil
 blive Publikum bekendt.

Naar Natten udruker sit sorte Slør,
 Naar Lyset døer,
 Naar Himlen berøvet sin blanke Bue
 Ruger ned, som en skummel Fængsel-Bue,
 Da fremlær Freya! din Hof saa blid,
 Ved Kierligheds stille Midnatstid,
 Godtværende, straalende, hvid.

Og mens den tindrer med venlig Ild,
 Du deilig mild
 Med runde Fingre den Silke spinder,
 Som du om Rosenfiederne binder,
 Hvormed du yndig og elskovsbar,
 Med din fulde, snehvide Arm
 Slynger Yngling og Nige Barm til Barm.

Og da nu hver voren Svend og Møe
 Vil heller doe
 End vandre fiernet fra Elskovs-Floffen,
 End mangle Roser og Traad af Koffen,
 Saa sukker til dig det hele Nord,
 Og du bønserer hvert fierligt Ord.
 Derfor er din sunklende Hof saa stor?

2.

Freyas Sal.

Der er en Sal, høit over Himlens Blaa,
 Den faaer sit Lys af Morgenrodens Lue,
 Dens Gulv er stroet med Nattens Stierne
 Imaa,

Dens Voff sig hvælver over Himlens Bue.
 Der dufter Rosen i en evig Baar,
 Der følger altid svale Vestenvinde,
 I Midten straalende en Throne faaer,
 Der sidder Freya, Aierligheds Gudinde.

I denne Gal, hvor Bedvend-Ranken hen
 Ud Væggen frisk og grønnende sig ligger,
 Hvor Blomsten, plukket, springer ud igien,
 Hvor Nattergalen dobbelt kielent synger,
 Der svæbe Par og Par i kielig Dands
 Favn imod Favn paa Lillier og Violer;
 Og Freya smiler, hendes Dies Glands
 Tilsmiler hver med lige milde Straaler.

Og hendes tvende Noer ved Harpens Klang
 Da synge sødt og jublende derinde.
 Hver sounden Fryd gientager Fylla's Sang,
 Dghlynas vifter hen hvert Kummers Minde.
 Til Valbals Stridere, til Kampens Lyft
 Man ofte seer de unge Helte drage,
 Men til Folkvangur snart, til Elfos Bryst,
 Med Egefrands, de ile fro tilbage.

Naar Aften er i Urnen sluttet ind,
 Og Jorden forrigfuld sin Kiempe favner,
 Da stiger let hans Aand paa Nattens Vind
 Til Stierne- op og sødt sin Glæde favner.
 Der Gud a jeg forenes skal med dig,
 Naar Rotas Vingeflag her Livet ender,
 Naar Straalen i dit Døie slukker sig,
 Og Harpen synker taus af mine Hænder.

3.

S i v t u n d. *

I første Eoer,
 Da Niser droge
 Ud fra Osten,
 Hvor Solen opstaaer,
 Morgenrødens
 Klare Hjem,
 Da vandred Gefion,
 Hvidarmet,
 Guldbarmet,
 Den Fionne Døsa
 Om paa Fast-Land
 I Maaneskin.

* Siden Sieland.

Egn hun søgte
 Guld af Kornar,
 Egn hun søgte
 Guld af Lunde,
 Egn hun søgte
 Guld af Kilder,
 Guld af Hytter,
 Som omfavned
 Starke Kiemper,
 Skionne Noer.

See da treen hun
 Frem for Gylfe,
 Fask-Lands Konge;
 Bad om Egnen
 Med Rosenmil.

Gylfes Nie
 Medsant brændende
 I den fulde
 Unge Barm.

Da smilte Blikket,
 Da blusfed' Kinden,
 Da sagde Paven
 Gierne Ja:

Dg hun spændte
 Sine Orne
 Kridne - hvide
 For Guldploven.
 Hvor ellers Jern sad
 Gad nu Karfunkelsteen,
 Zettesebet.
 Dg hun lagde
 Hvide Hænder,
 Silkebløde,
 Erindt om Grebet.
 Dg Ploven surede
 Dybt i Grunden;
 Dg Ornene ploiede
 Vældigt Egnen
 Ud i Egirs
 Solblaa Favn.

Og Nanas Datter
 Hopped dansende
 Om dens Bredder.
 Og Freya plantede
 Sine Roser
 I dens Lunde.
 Og gamle Nøkker
 Sogte ensige
 Vaade Boliger
 I dens Bække.
 Og smukke Alfes
 Smitted spøgen e
 I dens Heie;
 Nu de lege
 Ved Midnatstide
 I Bogskoven.

Heltet Hiem,
 Du gamle Elskund!

* Bolgerne.

Snogeligt udfogt
 Iblant Nordens
 Bedste Egne,
 Lag min Sang!

Hil dig Gession!
 Bedste Disa
 Iblant Diser.
 Siolunds unge
 Skiald dig priser!

4.

B i a r k e : M a a l.

Naar Odin vinker,
 Naar Svardet blinker,
 Er Helten glad.
 I rede Stromme,
 I Liig, som svomme,
 I Virlings-Bad,
 Paa Lynets Binger
 Han iler fold,
 Naar Rota svinger
 Sit rede Skjold.

Hans Vaaben gunge,
 Den blanke Lunge!
 Han svinger stærk;
 Til Odin rider,
 Naar Sværdet bider
 I Vandserfærk,
 De raske Kiemper,
 Hvis Mande-Mod
 Ei Skrækken dæmper,
 Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Blade
 I Jernplade
 Med Kobber-Hjelm,
 Som Blodgudinden,
 Hen giennem Vinden
 Den smalle Elm,
 Med Staal paa Spidsen,
 Han kaster let,
 For frem at ridse
 Den røde Tvæt.

Ddin med Klammer,
 Eder med sin Hammer,
 Med Kalle Tyr,
 Og Kampens Viger
 Til Jorden stiger,
 Naar Raabnet gnyer;
 Naar Puren tuder,
 Som hungrig Biorn,
 Da loffes Guder
 Til Kampens Born.

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivet,
 Som synker ned.
 Et Spil af Kræfter.
 Som higer efter
 En Evighed.
 Til Evigheden
 Gaa morgenerød
 Gaaer Vi, hernelleden,
 Kun giennem Død.

Blandt Mød og Viger,
 Du danske Kriger!
 Blant Blod og Liig,
 Du rask dig svinge,
 Til Rotas Vinge
 Fortvister dig.
 Med Sværd fra Belte,
 Med Egekrands,
 Det sømmer Helte
 Den sidste Dands.

Shlenflæger.

 S o n n e t t e r .

I.

 Ved et Barns Død.

Styer ned paa Dødens Hæle hænge,
 Bag ham lyder Gavnets Klagerøst,
 Med ham dog til Lethes Laagekyst
 Phantasiens Straaleblikke trænge.

Lig en Klang af sprungne Harpestrænge,
 Vanden lig af Rosens Purpurbryst,
 Floi din spæde Vand, af Gløret løst,
 Til Elhions forklarte Enge.

Paa din Grav, din Grøntorvbugge, skal
 Fra et Rosentræ en Nattegal
 Dig til Minde sine Klager klukke.

Og naar Vaaren frandses Høi og Dal,
 Skal din Moder under sømme Sukke
 Dig til Minde, af! en Knop afplukke.

II.

S t o i c i s m u s.

Tidensølge Gladens Boble føder,
 Neppe havet, brister den med Jil,
 Ak! og da for hvert et bobet Smil
 Du med Savnets Laarefloder boder.

Med sin Gienfrydskaft Erindring moder
 Lykkens Yndlinger, som Hebe mild,
 Som en Eumenide grum og vild,
 Savnets Dolk i Vanhælds Bryst hun stoder.

Guder kun til gyldne Sædes Land
 Gladens Flugt med evig Lænke binde;
 Glemsel flyder kun i Dodens Land:

Thi vær glædeløs! Dig hærder finde
 Hvad din Arm ei stedse kan omvinde,
 Eller tabt, din Varm ei glemme kan!

III.

Fantasticiis * Sang.

Aldrig jeg bortøds! * Lærpens Klang,
 Thi jeg kiender alt hvad Jorden pryder,
 Hvad Naturen blind frivilligt yder,
 Kunstens Medgift og Fornuftens Evang.
 Bækken lig, som med ustandset Trang
 Af Naturens Urne sig udgyder,
 Hvil blant Stierner, her blant Roser flyder,
 Brast af Hjertet Sangerindens Sang.
 Stands, o stands i Flugten! Synligt Næle,
 I Porphyrens gyldne Ur du dvæle,
 Aldrig stettet ud ved Tidens Haand.
 Men forgiæves! lig en løstet Vand,
 Sangen ned til Lethes Bredder stræber,
 Levende paa Sapphos Ekfolæber.

* En hyppelig Improvisatrice i Florents.

IV.

Barmhertigheds Tempel.
 Ved Billingtons * Sang.

Lidenfaberne ved Minas Side

Blunde, som ved en Gudindes Tod,

Dydens Fred, olympiskt Stillemod

Hen paa Sangens klare Bolger glide.

I som sukke, hyle, Hænder vride,

Blodskyld, Angst, Fortvivlen, Angerbod!

Naade her afvætter Mordets Blod

Og omfavner selv en Yelopide.

Stand, o Tønebygning! styrk ei ned!

Stand, for her paa Jorden at oplyse

Til et Tempel for Barmhertighed.

At ei meer, med Skæfforsulte Sied,

Banners Sværm omsonst forbildet skrige

Efter Hielp i Stiernekongens Rige.

* For nærværende Tid det største Talent
 blant alle bekendte Sangere og Saa-
 geciender.

V.

Pængsel efter Noe.

End ei Kræften af min Arm bortviger,
 End ei falmer Baaren paa min Kind,
 Dog med hoi Tilfredshed gif jeg ind
 Under Skyggerne hvor Lethe sniger.

Kun bag Stovets Hvirvel, som opstiger
 Stormende fra Tidens Kampetuin,
 Er der Noe for dette matte Sind,
 Som omsonst til Fryd og Sandhed higer.

Hvil er ingen Tvivl, som støder Gud
 Ned fra Thronen, og i Dødens Hænder
 Livets stiaalne Flamme blæser ud.

Intet Misbegiær, som haanligt vender,
 Liggende for Muelighedens Port,
 Fra Naturens Moderbarm sig bort.

VI.

Billebyskelsen.

Din Tilbeders høitudsfrakte Hænder
 Til Olympen, Lilla, ei dig bær,
 Gienfkin af min Lue er det Skiar,
 Som saa herligt om din Linding brænder.

For den tørste Skionhed kun antænder
 Anende, sig alt mit Hierte her,
 Stolte, du kun Billedskotten er
 Jeg i henrykt Dyrkelse omspænder.

Mens jeg ved den stille Himmelglands
 Dig min skabende Begeistring saaner,
 Dæer, at dig Urania indvaaner,

Lilla, dog af hendes Stjernekrands,
 Ved hois Straaler selv Daimonen daaner,
 Kun et Glimt omspille for min Sands.

VII.

Svømmereens Huris.*

Styrt, min Taare! Thi i alle Zoner
 Jorden var for dette Hierte tom,
 Selv i Hesperidens Helligdom
 Og ved Alpers Astenrødekroner.

Himmelst baaren hist bag Orioner
 Og i Stiernehvirvlen veltet om,
 Løffer noget, meer end et Phantom,
 Mig med søde Volskharpetoner.

Ei et Skyggefosser af mit Gavn,
 Det Urania har hisset baaren
 For sin Sangers og Tilbeders Gavn.

Huris! Himmelbrud, for mig udfaaren!
 Ned fra Himmelen du styrte dig,
 Eller op fra Jorden løfte mig!

* Mohammeds paradisiske Tomfruer, som ved deres Kiærlighed skulde lønne hans troefaste Tilhængere.

VIII.

H y r d e t i m e n .

I.

Udkaarne Himmelhuris! mine Strænge

Eidt lokked' dig med kiæsen Melodie,

O kom med al den anede Magie

Din Elsker sukked' efter, af saa længe!

Omduftet af elyktionfke Enge,

Omtont af Skærekjørets Harmonie,

Dg o! den Salighed du sørver i

Forgudende mit Væsen giennemtrænge!

Mig Phantasos til lönlig Grotte før,

Som ved Arions Harpe, Tidens Bolge

I matte Slag og Suk derude doer.

Kom, Psyets Datter, med Gylfbers Bolge,

Som vævende om os et Rosenflor'

Vor Brudefest for Himlens Konge dølge!

IX.

2.

Hvi tør min Godekierne ei udskete
 Da til din Godejord nedvelte sig?
 Hvi tør jeg ikke, drommende om dig,
 I Dug og Regn nedsmelte i dit Eie?

Lilyndigt Brudetelt Gestrer dreie
 En varig Blomsterhvirvel rundt om mig,
 En Balsomfkye derinde folder sig
 Lilhimmelig og evigt Brudeleie.

O Længsel og o Trang jeg daaner i!
 Derude Sfarers Harmonier stræbe
 At smelte hen til festlig Melodie.
 Et Foraars hele Lyst er paa min Læbe,
 Et jordiskt Glædesæon er et Nu
 Wortdaanet i min Gavn — hvi lover du?

X.

S l o d e n.

Hvis dit Navn i Sagnets Krepiller
 Af Beundringen indgraves skal,
 Du ei bort i Skyens Draabetal,
 Som kun fort om Dagens Ungdom spiller,
 Vælt dit Liv, en Flod som Lande skiller
 Og til Oceanets fierne Val,
 Aldrende ud over deres Fald,
 Kongerigers hele Fylde triller.

Slægter følge Slægter paa dens Bred,
 Tusind Bække af dens Sider rinder
 I den travle Syssels Indhegn ned:
 Men den prægtigt flyder og omvinder
 Nationer med sit Sølvfavn —
 Vær som den din Klodes Pryd og Gavn!

 XI.

 Det fievete Bedrag.

I.

Naar, lig Fredens Engel, Maanen svæver
 Over Mindehoies stille Rad,
 Medens rundt med Dødningsbuggeqvad
 Gravens Grylle varsler hver som lever,

Da min Siel i trange Fængsel bærer
 Og i Aensker bortilet gad,
 Thi et himmelskt, af! jeg veed ei hvad,
 Den i svulmet Længselsfulk ophæver.

Phantasse, du hoit i Stierneflæx
 Stiller et Phantom af Fred og Noie
 Af! og didhen lokker mit Begiær.

O vend om, svæv heller Jorden nær!
 Heller dine Syners Glor forhoie
 Den til Himlens Lige for mit Die!

XII.

2.

Nei undske! Fra Jorden du bortvige,
 Bort med Haabet og Henrykkelsen!

Følg af Tempe og Hesperien

Og af Chronos's gladedrukne Nige!

Ja! lad alt om hvilket Dodelige

Knælede ved Offerluen hen,

Alle Tidens, Zoners Fryd igien

J forklaret Eenhed hist fremstige.

O da skal mig, blinde Fange lig,

Naar igiennem Fængslets fiære Sprække

Frihedsdagens Nødme viser sig,

O da skal i salig Længsel mig

Hist bag stjerneprydet Hjerdække

Dit forklarte Jordphantom tiltrække!

Schack Staffeldt.

For i et Exemplar
 af
 Sigaros Giftermaal
 til
 Susanne Bournonville,
 der havde foræret Oversatteren,
 Mad. Mollers Portrait.

Saa fiær en Gave Walthers Billed er
 — Og dobbelt fiær den er af Deres Hænder —
 Det een Tid dog — jeg ærlig det befiænder —
 End havde havt for mig langt større Værd.
 Om jeg forsager da Thalias Caroline?
 Nei denne Trykkest, det Blik, det Smil,
 Den Aand, den Ild, det Liv i hver en Mine,
 Jeg evig mindes, evig hylde vil.
 Det tit min Fængsel var i Savnets Dage,

O! havde jeg da havt hiint Skilbete,
 Hvad Rigdom havde jeg da havt deri!

Men da vor Skueplads nu hende har tilbage,
 Da som Susanne nys vi hende saae,
 De ganske sikkert selv mig vil tilstaae,
 Ved Siden af Originalen maae
 Mig mindre skiont og fiært et Billed blive.

Gid Muserne, som gunstige nu give
 Vor Scene Walthers ung og skion igien,
 Og længe lade hende pryde den!
 Og skianke hende Skionnere, som sætte i
 Fortiente Priis paa magelose Værd,
 Og rose det i bedre Vers end dette,
 Skiondt ikke bedre meente, end det er.

1796.

R. E. Rahbek.

Register.

Johan Christian Hedegaard,

Krigsraad og Fuldmægtig i Generalitets-
og Commissariats-Collegiet.

Venus, som søger efter Amør , S. 17

Knud Lyne Raabe, Professor.

- 3 Sang for det kongelige Livjægerkorps,
den 7de Maj 1801 = 33
- 3 Serenadesang til Komedien Lognerne,
af Goldoni = = 209
- 3 For i et Exemplar af Figaros Giftermaal
til Susanne Bournonville, der hav-
de foræret Oversætteren Madame
Møllers Portrait = = 247

Johan Kehling, Cand. juris.

Vinas Høj, eller Kierlighed indtil Dø-
den S. 77

J. J. Albrecht Schonberg,
Candidat.

Til Døden. Elegie 198
Tør og Nu. Sonnet — til S. V. 200

Schack Staffeldt,
Kammerjunker og Assessor i Defono-
mie- og Commerce-Collegiet.

St. Jørgen fra Coen 11
Ulfsøvs Rige 23
Drækfuglen 30
Det venetianske Foraarsgilde 35
Bæret (Oldrusfisk) 179
Til Saphir 196

Blomsterne	G.	202
Alf den røde Bog	"	210

Sonnetter:

Med et Barns Dod	"	235
Stoicismus	"	236
Fantastieis Sang	"	237
Barmhiertigheds Tempel	"	238
Længsel efter Koe	"	239
Billedhykkelsen	"	240
Sværmerens Huis	"	241
Hyrdetimen, 1 og 2	"	242.243
Floden	"	244
Det kiære Bedrag, 1 og 2	"	245.246

Johan Clemens Tode,

Professor og Doctor Medicinæ ved Kjøbenhavn's Universitet.

St. Cecilias Sang	"	25
Madin, en Fabel	"	27
Epigrammer	"	28

Prolog for det forenede Dramatiske
Selskab i September 1803 69

Adam Ohlenschläger, Stud. juris.

Kunstnerens Liv " " S. 42

— — Apotheose (af Goethe) 51

Digte af Goethe:

1. Menneskehedens Grændser " 182

2. Min Gadinde " 185

3. Harzreise " " 190

Freyas Hof " " 221

Freyas Gal " " 223

Siolund " " 226

Biarke-Maal " " 231

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME

BY
NATHANIEL BENTLEY
OF THE CITY OF BOSTON

IN TWO VOLUMES.
THE FIRST VOLUME.

NEW-YORK:
PRINTED AND SOLD BY
J. B. ALLEN, 101 NASSAU ST.

1856.

Table of Contents

Chapter I. The History of the ...

Chapter II. The History of the ...

Chapter III. The History of the ...

Chapter IV. The History of the ...

1. The History of the ...

2. The History of the ...

3. The History of the ...

Chapter V. The History of the ...

Chapter VI. The History of the ...

Chapter VII. The History of the ...

Chapter VIII. The History of the ...

